

ਗ੍ਰੀਨ ਹਾਲ ਗੁਰੂਦਵਾਰੇ

ਵਿਚਚ ਵਿਹਾਰ

(ਨਿਹਕਲਾਂਕ ਹਰਿ ਸ਼ਬਦ ਭੰਡਾਰ ਵਿਚਚੋਂ)

ਸੋਹੁੱ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਛੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ
ਸੋਹੁੱ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਛੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ

★ 4 ਅਸ਼੍ਵੂ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਮਤ ਅਠੁ ਇੰਗਲੈਂਡ ਲਾਂਡਨ
ਗ੍ਰੀਨ ਹਾਲ ਗੁਰੂਦਵਾਰੇ ਵਿਚਚ
ਵਿਹਾਰ ਹੋਯਾ ★

ਧਰਨੀ ਕਹੈ ਮੈਨੂੰ ਕੌਂਹਦੇ ਧਵਲ ਧੌਲ ਧਰਤ, ਜਗਤ ਲੋਕਮਾਤ ਮਿਲੀ ਵਡਯਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਖਾਲਕ ਅਗਮਾ ਵਾਲੀ ਅਰਥ, ਅਰਥੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚਚ ਮੇਰੀ ਅਗਮੀ ਗੜ੍ਹ, ਅੱਤਸ਼ ਸਮਝ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਸਦਾ ਅਸਚਰਝ, ਆਦਿ ਅੱਤ ਮਧ ਭੇਵ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ੁਭ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਧੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਵਡਾ ਵਡਾ ਵਡਯਾਈਆ।

ਧਰਤੀ ਕਹੈ ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਮਿਟੀ ਖਾਕ, ਜਲ ਧਾਰਾ ਨਾਲ ਸਮਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਤਤ ਕਹੋ ਕਿ ਪਾਕ, ਪੁਨੀਤ ਦਾ ਭੇਵ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਮੈਂ ਆਦਿ ਦੀ ਚਾਕਰੀ ਵਿਚਚ ਚਾਕ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਇਕ ਸਾਹਿਬ ਉਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਜੋ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਜੋ ਸਰਭ ਗੁਣਾਂ ਗੁਣਤਾਸ, ਗੁਣਵਨਤਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਆਦਿ ਅਸੁਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਡਗਮਗਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਸੁਤ ਦੁਲਾਰਾ ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਖਣਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਅਕਾਸ਼ ਪਤਾਲ ਪਾਵੇ ਰਾਸ, ਮਣਡਲ ਮੰਡਪ ਵਜ੍ਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਉਹ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਵਾਮੀ ਅੱਤਰਜਾਮੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਅੱਤਰ ਨਿਰੰਤਰ ਕਰੇ ਨਿਵਾਸ, ਬਾਹਰਾਂ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਵਿਛਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਖੇਲ ਕੀਤਾ ਤਮਾਸ, ਤੈ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ। ਸੰਸਾਰੀ ਭਣਡਾਰੀ ਸੱਧਾਰੀ ਵੇਰਵਣ ਖੇਲ ਤਮਾਸ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਤੈਗੁਣ ਮਾਧਾ ਝੋਲੀ ਪਾ ਕੇ ਦਾਤ, ਤੈਗੁਣ ਅਤੀਤੇ ਤੈਮਵਣ ਧਨੀ ਦਿਤੀ ਵਡਯਾਈਆ। ਅਪ ਤੇਜ ਵਾਏ ਪ੃ਥਮੀ ਅਕਾਸ ਪੱਜਾਂ

तत्तां बरखा के साथ, सगला संग जणाईआ। धुर दा हुक्म सच पैगाम शब्द अगम्मी सतिगुर दिता आरव, बिन अकर्वां कीती पढ़ाईआ। धरनी मेरे चरन कँवल दी राख, धूढ़ी इक्को इक्क जणाईआ। जिस दी मैं सदा सुणां फरयाद, आह आपणे विच्च समाईआ। मेहरवान महिबूब हो के इक्को धुर दी देवां दाद, वस्त अमोलक अगम्म वरताईआ। लकरव चुरासी जीव जंत करां अबाद, मेहरवान हो के मेहर नज़र उठाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा रंग आप रंगाईआ।

धरनी कहे किरपा कीती मेरे भगवन्त, मेहरवान दया कमाईआ। मेरी चरन धूढ़ बणा के बणत, सति सति विच्च टिकाईआ। धुर स्वामी बण के कन्त, कन्त कन्तूहल वेरव वरवाईआ। विष्ण ब्रह्मा शिव धार जणाई नाल रलाया लकरव चुरासी जन्त, जीवां रंग रंगाईआ। बोध अगाधा बण पंडत, बुद्धि तों परे कीती पढ़ाईआ। आपणा खेल दस्स अनन्त, अनन्त कलधारी आपणा भेव चुकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद आपणा भेव चुकाईआ। धरनी कहे मेरे उत्ते खेल कीता अपार, पुरख अकाल दिती वडयाईआ। धवल कहे मेरा धौल ने चुक्कया भार, जग नेत्र वेरवण कोई ना जाईआ। धरनी कहे मैं खेल खेलां विच्च संसार, संसारी भण्डारी सँघारी नाल मिलाईआ। धवल कहे मेरा लेखा ओस प्रभू दे नाल, जिस पारब्रह्म पतिपरमेश्वर दा अन्त कहण कोई ना पाईआ। उह बखशिश कीती बरखाणहार, रैहमत आपणी सच कमाईआ। लकरव चुरासी निरगुण सरगुण सरगुण निरगुण मेरी झोली दिती डार, सीस जगदीश आपणा हत्थ टिकाईआ। त्रैगुण माया पंजां तत्तां दे अधार, तन वजूद करी रुशनाईआ। आत्म जोत कर उजिआर, परमात्म कीती सच रुशनाईआ। पारब्रह्म ब्रह्म खेल कीता अगम्म अपार, अपरंपर आपणा राह चलाईआ। ईश जीव कर त्यार, त्रैगुण अतीते आपणा रंग दिता चढ़ाईआ। एह मैं खेल तक्कया अनडीठ, अनडिठड़ी हरिजू कार कमाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल धुर दा हरि, धुर मालक इक्क अखवाईआ।

धरनी करे मेरे उत्ते आए जीव जंत मानस, सोहणा रंग रंगाईआ। मेरे विच्च ना कोई निंदरा ना कोई आलस, गमी चिन्ता ना कोई जणाईआ। मेरा रूप अनूप प्रभ प्रगटाया खालस, दूजा संग ना कोई रलाईआ। मैं उस दी धार ओसे दा बालक, ओसे दा नूर ओसे दा जहूर ओसे दा रूप नज़री आईआ। मेरा आदि अन्त दा इक्को सालस, दूजा विचोला वेरवण विच्च ना कोई रखाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा रंग आप रंगाईआ।

धरनी कहे मेरे उत्ते पंज तत्त कीते प्रधान, तन वजूद दिती वडयाईआ। शरीर बणाया महान, वर्खो वकरव खेल खिलाईआ। नौं दवारे खोलू दुकान, आसा मनसा तृष्णा सभ विच्च टिकाईआ। दीपक दीआ जोत जगा महान, नूर जहूर दिता टपकाईआ। अमृत रस खेल आपणे विच्चों कीता परवान, परम पुरख आपणा रंग रंगाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच हुक्म इक्क सुणाईआ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮਨੁਸ਼ਾਂ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਮੂੰ ਕੀਤੀ ਕਿਰਪਾ, ਸੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ। ਰੂਪ ਦਸ਼ਸਥਾ ਆਪਣਾ ਇਕਕ ਦਾ, ਏਕਕਾਰ ਦਿਤਾ ਸਮਯਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਧਾਰ ਨਾਲ ਲਿਖਵਦਾ, ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਦੇਣ ਗਵਾਹੀਆ। ਉਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰੇ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰੱਕਾਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਦੇ ਕੋਈ ਨਾ ਜਿਤਦਾ, ਹਾਰ ਵਿਚਚ ਸਰਬ ਰਖਾਈਆ। ਉਹ ਮਾਲਕ ਖਾਲਕ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ ਰੂਪ ਧਰ ਅਗਮੇ ਪਿਤ ਦਾ, ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਟਿਕਾਈਆ। ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਬਿਨ ਨੈਣ ਤੋਂ ਰਾਹ ਹੋਯਾ ਬਿਟ ਬਿਟ ਦਾ, ਵੇਰਵ ਵੇਰਵ ਬਿਘਸਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦੀ ਖੇਲ ਆਪ ਰਿਖਲਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਕੀਤੀ ਅਗਮੀ ਵੰਡ, ਮੇਰੇ ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ ਦਿਤੇ ਕਰਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਆਯਾ ਰੰਜ, ਮੈਂ ਰੋ ਕੇ ਦਿਤੀ ਦੁਹਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਿਹਾ ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਸਵੇਰ ਨਾ ਕੋਈ ਸੰਝ, ਘੜੀ ਪਲ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਰੂਪ ਧਰਾਂ ਸੂਰਾ ਸਰਬਨਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਿਹਾ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਮੇਰੇ ਸੁਲਤਾਨ, ਸਾਹਿਬ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਵਲ ਮਾਰ ਧਿਆਨ, ਬਿਨ ਅਕਰਵਾਂ ਅਕਰਖ ਉਠਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਚੁਰਾਸੀ ਹੋਈ ਪ੍ਰਧਾਨ, ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਵਜ੍ਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਮੈਂ ਵੇਰਵ ਕੇ ਹੋਈ ਹੈਰਾਨ, ਹੈਰਾਨੀ ਵਿਚਚ ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਦਿਆਂ ਦੁਹਾਈਆ। ਏਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਾਰਸ ਏਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਕਵਣ ਹੋਵੇ ਵਿਚਚ ਜਹਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਦੇ ਚੁਕਾਈਆ। ਝਾਟ ਮੇਰੀ ਬੇਨਨਤੀ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲੇ ਦੀਨ ਦਿਨ ਦਿਨ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਾਂਝੇ ਧਾਰ ਏਕਕਾਰ ਕੀਤੀ ਪਰਵਾਨ, ਬਿਨ ਅਕਰਵਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦਿਤਾ ਵ੃ਢਾਈਆ। ਤੁੰ ਫਿਕਰ ਨਾ ਕਰ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸਾਰ ਪਾਵਾਂ ਆਣ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਰੂਪ ਧਰਧਾ ਭਗਵਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਖੇਲ ਰਿਖਲਾਈਆ। ਸਨਤ ਕੁਮਾਰਾ ਹੋ ਪ੍ਰਧਾਨ, ਪਰਦਾ ਦਿਤਾ ਉਠਾਈਆ। ਬਰਾਹ ਖੇਲ ਕੀਤਾ ਮਹਾਨ, ਮੈਨੂੰ ਦਿਤੀ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ। ਯਗੇ ਪੁਰੂ਷ ਕੀਤੀ ਕਲਿਆਣ, ਹਾਵ ਗਰੀਵ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ। ਨਰ ਨਰਾਣਣ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ ਆਣ, ਸਨਦੇਸ਼ਾ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਕਪਲ ਮੁਨ ਕਰ ਪ੍ਰਧਾਨ, ਦੱਤਾ ਤੈ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ। ਰਿਖਵ ਭੇਵ ਖੁਲਾਧਾ ਮਹਾਨ, ਪ੍ਰਥੂ ਮੇਰੇ ਵਿਚਵਾਂ ਮਥ ਕੇ ਅੰਨ ਦਿਤਾ ਕਢਾਈਆ। ਮਤਸ ਖੇਲ ਕੀਤਾ ਮਹਾਨ, ਸਾਗਰਾਂ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ। ਕਛਪ ਕਰ ਪ੍ਰਧਾਨ, ਚੌਦਾਂ ਰਤਨ ਕਛੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਫੇਰ ਨਰਸਿੰਗ ਰੂਪ ਧਰ ਮਹਾਨ, ਭਗਤਾਂ ਰਕਖਧਾ ਕਰੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਬਲ ਬਾਵਨ ਹੋਏ ਪ੍ਰਧਾਨ, ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਸਹਜ ਸੁਭਾਈਆ। ਹਰੀ ਹਰਿ ਕਰੇ ਕਲਿਆਣ, ਲੇਖਾ ਚੁਕਾਏ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਗਜ ਮੇਲਾ ਮੇਲੇ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਆਪਣੀ ਧਾਰ, ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਦਿਤੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਸੁਣਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਪ੍ਰਭ ਆਉਣ ਲਗਾ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਧਾਰ, ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦਾ ਦਸ਼ਸਣ ਲਗਾ ਜੈਕਾਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਸਿਪਤ ਸਲਾਹੀਆ। ਖੇਲ ਦਸ਼ਸਥਾ ਅਪਰ ਅਪਾਰ,

अगम्म अगोचर दिता दृढाईआ। वेस अनेका कर जोती जाता हो उजिआर, हुक्मी हुक्म इक्क समझाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सतिजुग साची बणत बणाईआ।

धरनी कहे सतिजुग सति धर्म दी धार, लोकमात वज्जी वधाईआ। मैं वेख्या पारब्रह्म करतार, कुदरत दा मालक इक्क अखवाईआ। जिस दा हुक्म संदेशा लिखण पढ़न तों बाहर, बिन कलम छाही कागज रिहा सुणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दा परदा आप चुकाईआ।

धरनी कहे मेरे उत्ते होया दयाल, दीन दयाल कमाईआ। सति बणाई सच धर्मसाल, धर्म दवारा इक्क वरवाईआ। अमृत रस कीता परवान, परम पुरख आपणे रंग रंगाईआ। विख खेल कीता महान, विष परदा दिता चुकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दा रंग इक्क रंगाईआ।

धरनी कहे मेरे उत्ते निरगुण ने चलाईआं धारां दो, आदि पुरख खेल रिलाईआ। किसे दे अंदर अमृत रस दिता चो, निझर झिरना दिता झिराईआ। किसे तूं मध पिआ के होका दिता हो, हँ ब्रह्म हँकार विच्च रखाईआ। किसे दे अंदर लोइण तीजा खोलू के दिती लोअ, नूर जोत कीता रुशनाईआ। किसे दे अंदर माया ममता भर के मोह, हँकार विकार विच्च समाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दी करनी कार कमाईआ।

धरनी कहे मेरे उत्ते खेल होया अब्ला, मैं रो के दिता सुणाईआ। मेरे पुरख अकाले दीन दयाले तूं आदि जुगादी इक्क अकल्ला, दूजा नजर कोई ना आईआ। मैं चौहन दी मेरा इक्क होवे महल्ला, दूजी वंड ना कोई वंडाईआ। लेखा मुका दे जल थल्ला, महीअल तेरा नूर नजरी आईआ। तेरा प्रकाश दीपक इक्को होवे बला, दूजा रंग ना कोई चमकाईआ। जिस तरां सचरवण्ड दवारा तेरा निहचल धाम अट्टला, धरनी कहे मातलोक मैनूं दे वडयाईआ। मैं गल विच्च पावां पल्ला, निव निव मस्तक धूङ लावां छाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दा हुक्म इक्क सुणाईआ।

पुरख अकाल किहा सुण धरनी धवल धार, धर्म धार दिआं जणाईआ। मेरा खेल होवे अपर अपार, भेव अभेद ना कोई समझाईआ। सतिजुग त्रेता दवापर कलिजुग खेल करां विच्च संसार, संसारी आपणा हुक्म वरताईआ। तेर्झ भेज भेज अवतार, अवतर आपणा रूप बदलाईआ। राम परस राम रामा कर खबरदार, राम रामा परदा लाहीआ। वेद व्यास दे अधार, कृष्णा काहना गंड पवाईआ। बुद्धि तों परे बुद्धि नूं कर के खबरदार, बोध आपणा दिता समझाईआ। फेर रूप धर अपार, अपरंपर स्वामी कहे मैं आपणा वेस लैणा बदलाईआ। आपणे नाम दी नाम नाल वंड करदा आवां जुग चार, इक्क इक्क दे नाल बदलाईआ। राम

ਕੁਣ ਤੋਂ ਹੋ ਬਾਹਰ, ਅਗਲਾ ਖੇਲ ਆਪ ਸਿਲਾਈਆ। ਤਤਾਂ ਵਾਲਾ ਸਰਗੁਣ ਸਰੀਰ ਕਰ ਤਧਾਰ, ਪੈਗਨਬਰ ਰੂਪ ਬਦਲਾਈਆ। ਆਪਣੇ ਨੂਰ ਨੂੰ ਗੌਡ ਗੁਡ ਕਹਾਂ ਵਿਚਚ ਸੰਸਾਰ, ਗਾਇਡ ਆਪਣਾ ਆਪ ਆਪ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਮੂਸੇ ਨੂੰ ਸੁਫ਼ ਕੇ ਮੁੰਹ ਦੇ ਭਾਰ, ਈਸਾ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਸੁਹਮਦ ਨੂੰ ਕਰ ਕੇ ਖ਼ਬਰਦਾਰ, ਤੀਸ ਬਤੀਸਾ ਢੋਲਾ ਦਿਆਂ ਸਮਯਾਈਆ। ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰਾਇਤ ਵੰਡਣੀ ਧਰਨੀਏ ਮੇਰਾ ਤੇਰੇ ਤੱਤੇ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਚਲਦਾ ਅਗਮ ਵਿਹਾਰ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਕਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਕਿਉਂ ਮੈਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਇਕ ਇਕਲਾ ਏਕਕਾਰ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਧਰਨੀ ਝਣ੍ਠ ਰੋ ਪਈ ਧਾਹਾਂ ਮਾਰ, ਬਿਨ ਹਤਥਾਂ ਤੋਂ ਹਤਥ ਉਠਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਤੇਰੀ ਆਤਮਾ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਉਜਿਆਰ, ਤੇਰੇ ਤੇਰੇ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ। ਸਭ ਨੂੰ ਇਕਕੋ ਦਸ਼ ਦੇ ਆਪਣਾ ਘਰ ਬਾਹਰ, ਦੂਜਾ ਗ੍ਰਹ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੇ ਤੂੰ ਸਚਖਣਡ ਦਵਾਰੇ ਦਰਗਾਹ ਸਾਚੀ ਇਕ ਇਕਲਾ ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਉਜਿਆਰ, ਕਿਉਂ ਮੇਰੇ ਤੱਤੇ ਮਨੁਸ਼ਾਂ ਦੀ ਦੀਨਾਂ ਮਜ਼ਹਬਾਂ ਵਿਚਚ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ। ਕਿਉਂ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਕਰੋ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਇਕਕੋ ਨਾਮ ਆਪਣਾ ਦੇ ਸਮਯਾਈਆ। ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਧੂੜ ਲਾਵਾਂ ਛਾਰ, ਮਸ਼ਕ ਟਿਕਕਾ ਖ਼ਾਕ ਰਮਾਈਆ। ਝਣਟ ਦੀਨ ਦਿਨ ਦਿਨ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕੀਤਾ ਖ਼ਬਰਦਾਰ, ਬਖ਼ਬਰੇ ਤੈਨੂੰ ਦਿਆਂ ਸਮਯਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ੁਭ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੋ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਪਰਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ।

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਮੈਂ ਖੇਲ ਸਿਲਾਉੱਦਾ ਹਾਂ। ਖ਼ਲਕ ਦਾ ਖ਼ਾਲਕ ਇਕ ਅਖ਼ਵਾਉੱਦਾ ਹਾਂ। ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ ਨਾਮ ਧਰਾਉੱਦਾ ਹਾਂ। ਦੀਨ ਦਿਨ ਹੋ ਕੇ ਵੰਡ ਵੰਡਾਉੱਦਾ ਹਾਂ। ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਖ਼ਵਣਡ ਆਪਣੀ ਰਚਨ ਜਣਾਉੱਦਾ ਹਾਂ। ਜੇਰਜ ਅੰਡ ਉਤੱਭਜ ਸੇਤਜ ਰੰਗ ਰੰਗਾਉੱਦਾ ਹਾਂ। ਢੋਲਾ ਜਿਹਾ ਦਸ਼, ਨਾਮ ਬਤੀ ਦਨਦ ਪਢਾਉੱਦਾ ਹਾਂ। ਵਕਖ ਵਕਖ ਆਪਣਾ ਦਸ਼ ਕੇ ਪਰਮਾਨਂਦ, ਅਨਨਦ ਅਨਨਦ ਵਿਚਿਆਂ ਜਣਾਉੱਦਾ ਹਾਂ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਆਦਿ ਦਾ ਇਕਕੋ ਛਨਦ, ਬਾਕੀ ਸੋਹਲੇ ਢੋਲੇ ਗੀਤ ਸਿਫਤਾਂ ਵਾਲੇ ਜਣਾਉੱਦਾ ਹਾਂ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ੁਭ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੋ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਉੱਦਾ ਹਾਂ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੈਰਾ ਮਹਿਬੂਬਾ ਕਿਉਂ ਮੇਰੇ ਤੱਤੇ ਕਰੋ ਗਜ਼ਬ, ਦਰੋਹੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਰਖੁਦਾਈਆ। ਬਹੁ ਕਰੀ ਨਾ ਜਾ ਮਜ਼ਹਬ, ਦੀਨਾਂ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਹੋਵਣ ਕਦਮ, ਕਦਮਬੋਸੀ ਵਿਚਚ ਸਾਰੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਭਾਵੇ ਸੰਖਿਆ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਹੋ ਜਾਏ ਅਸੰਖ ਅਸੰਖਾ ਪਦਮ, ਪਦ ਤੇਰਾ ਇਕਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਕਿਉਂ ਤੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਪੱਧਾਂ ਤਤਾਂ ਵਾਲਾ ਦਿਤਾ ਬਦਨ, ਵਿਚਚ ਆਤਮ ਰਕਖ ਕੇ ਪਰਮਾਤਮ ਨੂਰ ਕੀਤਾ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਤੂੰ ਸਚ ਸ਼ਵਾਮੀ ਸਭ ਦਾ ਸਜ਼ਣ, ਵੈਰੀ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਬੇਸ਼ਕ ਜੇ ਤੂੰ ਘੜੇ ਭਾਣਡੇ ਅੱਤਮ ਮਜ਼ਜ਼ਣ, ਥਿਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਮੇਰੇ ਮੇਹਰਵਾਨਾ ਸਭ ਨੂੰ ਅੱਤਰ ਨਿਰਾਂਤਰ ਇਕਕੋ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦੀ ਦੇਦੇ ਲਗਨ, ਲਗ ਮਾਤਰ ਦਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ। ਤੇਰੇ ਦੀਪਕ ਜੋਤੀ ਘਰ ਘਰ ਸਾਡੇ ਤਿੰਨ ਹਤਥ ਕਾਧਾ ਮਨਦਰ ਅੰਦਰ ਜਗਣ, ਗ੍ਰਹ ਗ੍ਰਹ ਹੋਵੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਨਾਦ ਅਗਮੇ ਵਜ਼ਣ, ਸੋਈ ਸੁਰਤ ਸੁਰਤ ਉਠਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ੁਭ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੋ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਪਰਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਕੀ ਕੀਤਾ ਖੇਲ ਵਿਚਚ ਅਵਾਮ, ਆਮ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਤੂੰ ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰੀਅਤ ਦਸ਼ ਇਸਲਾਮ, ਇਸਮ ਆਜਮ ਇਕ ਜਣਾਈਆ। ਅਲਲਾ ਰੂਪ ਹੋ ਮੇਹਰਵਾਨ, ਮਹਿਬਾਨ

ਬੀਦੋ ਆਪਣਾ ਪਰਦਾ ਦਿਤਾ ਉਠਾਈਆ। ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕਦਮਾ ਵਿਚਿ ਸੀਸ ਝੁਕਾਵਾਂ ਆਣ, ਬਿਨ ਸੀਸ ਸੀਸ ਨਿਵਾਰਿਆ। ਤੂਂ ਵਸ਼ਟ ਅਮੋਲਕ ਦੇਣੀ ਦਾਨ, ਦਾਤੇ ਦਾਨੀ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ। ਮੈਂ ਪਹਲੋਂ ਤਕਕਧਾ ਮੇਰੇ ਤੇ ਸੀਤਾ ਆਯਾ ਰਾਮ, ਕਾਹਨਾ ਕੁਣ ਆਪਣਾ ਡੱਕ ਗਿਆ ਵਜਾਈਆ। ਹੁਣ ਹੋਰ ਖੇਲ ਕੀਤਾ ਸ਼ਰਅ ਦਾ ਸ਼ਰਅ ਨਾਲ ਨਾਮ ਦਾ ਕਲਮੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇ ਕਤਲੇਆਮ, ਕਾਤਲ ਸਕਤੂਲ ਸਮਝ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਕਲਮੇ ਵਿਚਿ ਵਕਰਵ ਵਕਰਵ ਨਾ ਕਰ ਗੁਲਾਮ, ਬੰਧਨ ਜੰਜੀਰ ਨਾ ਕੋਈ ਪਵਾਈਆ। ਮੈਂ ਚੌਹੁੰਦੀ ਤੇਰਾ ਇਕਕੋ ਦਾ ਹੋਵੇ ਇੰਤਜਾਮ, ਬਨਦੋਬਸ਼ ਅਵਰ ਨਾ ਹਤਥ ਫਡਾਈਆ। ਸਾਰੀ ਸੂਛਟੀ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦੇ ਪੀਣ ਖਾਣ, ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਢੂਢਾਈਆ। ਮੈਂ ਪਹਲੋਂ ਤਕਕਧਾ ਸਾਰੇ ਗਜ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਾਜਾ ਕਰੇ ਜਹਾਨ, ਹੁਣ ਤੇਰੀ ਗਊ ਨੂੰ ਜ਼ਬਾ ਕਰ ਕੇ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਰਹੇ ਮਨਾਈਆ। ਝੱਵੂ ਹੁਕਮ ਹੋਯਾ ਮੇਹਰਵਾਨ, ਸਾਂਦੇਸਾ ਦਿਤਾ ਜਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਸ਼੍ਰਘ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਧਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਧਰ ਵੜਾ ਵੜ ਵਡਧਾਈਆ।

ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਕਿਹਾ ਧਰਤੀ ਨਾ ਰੋ ਬਿਨ ਅਕਖਾਂ, ਹਨੜਾਂ ਹਾਰ ਬਣਾਈਆ। ਮੈਂ ਬੇਕਥ ਸਭ ਦਾ ਸਰਵਾ, ਮਿਤ੍ਰ ਪਾਰਾ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਮੈਂ ਖੇਲ ਕਰਾਂ ਕੋਟਨ ਵਾਰ ਲਕਖਾਂ, ਗਿਣਤੀ ਗਣਤ ਨਾ ਕੋਈ ਗਿਣਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਨੂਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਜੋਤ ਲਟ ਲਟਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਡਗਮਗਾਈਆ। ਮੈਂ ਵਸਣਹਾਰਾ ਘਟ ਘਟਾ, ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਪਰ ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਮੈਂ ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਦੀਆਂ ਜੱਖ ਤੇਰੇ ਤੱਤੇ ਬਣਾਉਣੀਆਂ ਵਡਾਂ, ਹਵਾਂ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੈਗਗਬਰਾਂ ਕੋਲਾਂ ਰਖਾਈਆ। ਔਹ ਵੇਰਖ ਮੁਹਮਦ ਦੇ ਪਿਛੇ ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਆਉਂਦਾ ਨਵਾ, ਸਰਗੁਣ ਵਜੇ ਸਚਵ ਵਧਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਕੋਲ ਨਾਮ ਸਂਦੇਸਾ ਸਤਿ ਦਾ ਹੋਣਾ ਜਿਸ ਵਿਚਚ ਹੋਣੀ ਸਤ੍ਤਾ, ਸਤਿਨਾਮ ਜਪਾਈਆ। ਓਸ ਦਾ ਸੁਣ ਲੈ ਕਮਲੀਏ ਪਤਾ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ। ਉਹਦਾ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਇਕਕੋ ਨਾਲ ਹੋਵੇਗਾ ਮਤਾ, ਮਤ ਮਤਾਨਤਰ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਸ਼੍ਵਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੋ ਖੇਲ ਧਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਧਰ ਵੱਡਾ ਵੱਡਾ ਵਡਿਆਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਿਹਾ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰ ਲੈ ਛੇਤੀ, ਮੇਰੀ ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਦੁਹਾਈਆ। ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਹੋਵੇ ਤੇਰੇ
ਘਰ ਦਾ ਭੇਟੀ, ਪਰਦਾ ਮੇਰਾ ਦਾ ਰਖੁਲਾਈਆ। ਮੈਂ ਵੀ ਆਦਿ ਤੋਂ ਤੇਰੀ ਬੇਟੀ, ਤੁਂ ਪਿਤਾ ਮੇਰਾ ਇਕਕੋ
ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਭੇਜ ਕੇ ਕਰਦੇ ਨੇਕੀ, ਮੇਰੀ ਮਾਣ ਨਿਮਾਣੀ ਦੀ ਝੜਪ ਲੈ
ਬਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਸ਼੍ਵਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਦਰ
ਤੇਰੇ ਅਲਕਖ ਜਗਾਈਆ।

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਿਛਾ ਨਾਨਕ ਆਵੇ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਕਰੇ ਜੈਕਾਰ, ਢੋਲਾ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਸਰੋਤਾ ਬਣੇ ਸੰਬੰਧ ਸੰਸਾਰ, ਸੂਣੀ ਦ੃ਢਟੀ ਅੰਦਰ ਵਜ੍ਝੇ ਵਧਾਈਆ। ਉਹ ਤਠ ਤਠ ਧਾਵੇ ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਵਾਰੋ ਵਾਰ, ਮਜ਼ਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਖਣਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼ ਪਤਾਲ ਗਗਨ ਗਗਨਾਂਤਰ ਜਿਮੀ ਅਸਮਾਨ ਸਾਰੇ ਕਰਨ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ, ਧਰਨੀ ਤ੍ਰੂਂ ਵੀ ਚਰਨ ਚੁਮ੍ਮ ਕੇ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਲੈਣੀ ਬਣਾਈਆ। ਉਹ ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਹੋਵੇ ਵਿਚਚ ਸੰਸਾਰ, ਸੰਸਾਰੀ ਭਣਡਾਰੀ ਸੱਘਾਰੀ ਵਿਘਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰੋਡ ਤਤੀਸਾ ਦੇਵਤ ਸੁਰ ਸਾਰੇ ਓਸੇ ਦਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੜ੍ਹਘ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਫੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਸਾਲਕਾ ਕੀ ਨਾਨਕ ਦੀ ਹੋਵੇ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਦੇ ਜਣਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਿਹਾ ਜਾ ਨਿਗਹ ਮਾਰ ਲੈ ਦੋ ਜਹਾਨੀ, ਦੋਹਾਂ ਰੂਪਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਉਹ ਮੇਰਾ ਨੂਰ ਹੋਵੇ ਨੁਰਾਨੀ, ਸ਼ਬਦੀ ਡੱਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਉਹਦੀ ਤਾਰ ਸਿਤਾਰ ਵਜ੍ਝੇ ਤ੍ਰੇਤੇ ਵਾਲੇ ਸੁਰੰਗੇ ਦੀ ਜਿਸ ਦੀ ਖੇਲ ਮਹਾਨੀ, ਰਾਜਾ ਜਨਕ ਦਏ ਗਵਾਹੀਆ। ਤੇਰਾ ਲੇਖਵਾ ਜਾਣੇ ਤੇ ਵੇਰਵੇ ਜੀਵ ਪੁਰਾਨੀ, ਘਟ ਘਟ ਅੰਦਰ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਮੇਰੇ ਸਂਦੇਸੇ ਦੀ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪੈਗਾਮ ਦੀ ਸਤਿ ਦੀ ਸਚ ਦੀ ਬ੍ਰਹਮਤ ਦੀ ਆਤਮ ਤਤ ਦੀ ਉਹ ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨਾਂ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮ ਸਿਰਖ ਈਸਾਈ ਪਾਰਸੀਆਂ ਬੋਧੀਆਂ ਸੁਣਾਵੇ ਧੁਰ ਦੀ ਬਾਣੀ, ਧੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ। ਧਰਤੀਏ ਨੀਂ ਉਹ ਤੇਰਾ ਆਦਿ ਦਾ ਅੰਤ ਦਾ ਜੁਗਾ ਦਾ ਜੁਗਨਤ ਦਾ ਸਚਵਾ ਬਣੇ ਹਾਣੀ, ਹਾਣੀ ਇਕਕੋ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਓਸ ਨੇ ਫੇਰਨੇ ਅਠਸਠ ਤੀਰਥ ਵਰੋਲਣੇ ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਵਾਲੇ ਪਾਣੀ, ਮਝੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਉਹ ਨਿਜ ਨੇਤ੍ਰ ਨਾਲ ਤਕਕਣੀ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ, ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭਜ ਸੇਤਜ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਸੁਣਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੱਸਿ ਦੇ ਇਕਕੋ ਬਾਤ, ਬਾਤਨ ਪਰਦਾ ਦੇ ਖੁਲਾਈਆ। ਕੀ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਦਿਨ ਵੇਰਵੇ ਕਿ ਰਾਤ, ਰੂਤਡੀ ਕਵਣ ਮਹਕਾਈਆ। ਬਾਹਰਾਂ ਤਕਕੇ ਕਿ ਅੰਦਰ ਮਾਰੇ ਝਾਤ, ਕਾਧਾ ਮਾਟੀ ਭਾਣਡੇ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ। ਕੀ ਨੌਂ ਦਵਾਰੇ ਵੇਰਵੇ ਕਿ ਅੰਦਰਾਂ ਖੋਲ੍ਹੇ ਬੜਰ ਕਪਾਟ, ਤੈਕੁਟੀ ਦਾ ਲੇਖਵਾ ਦਏ ਸੁਕਾਈਆ। ਕੀ ਰਸਨਾ ਨਾਲ ਗਾਵੇ ਅਗਮ੍ਮੀ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਨਾਦ, ਅਨਹਦ ਧੁਨ ਸੁਣਾਈਆ। ਕੀ ਧਰਨੀ ਵੇਰਵੇ ਕਿ ਵੇਰਵੇ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮਾਦ, ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ। ਕੀ ਆਲਸ ਵਿਚਵ ਨਿੰਦਰਾ ਵਿਚਵ ਹੋਵੇ ਕਿ ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਜਾਏ ਜਾਗ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਿਹਾ ਧਰਨੀਏ ਮੇਰਾ ਨਾਨਕ ਰੂਪ ਸਭ ਦੇ ਵਿਚਵ ਵਿਸਮਾਦ, ਬਿਸ਼ਿਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ। ਉਹ ਵਰਖਾਵੇ ਖੇਲ ਅਗਮਾ ਤਮਾਸ, ਤਮਾਸ਼ੀਨ ਬਣੇ ਲੋਕਾਈਆ। ਮੈਂ ਵੇਰਵਾਂ ਤੁਤੋਂ ਅਕਾਸ਼, ਸਚਰਖਣਡ ਬੈਠੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਹ ਲੋਕਮਾਤ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ। ਆਹ ਲੈ ਜਾਹ ਮੇਰੀ ਸਤਿਨਾਮ ਦੀ ਦਾਤ, ਧੁਰ ਦੇ ਦਾਤੇ ਅਗਮ੍ਮੀ ਝੋਲੀ ਦਿਤੀ ਪਾਈਆ। ਵੇਰਵੀਂ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਤ ਪਾਤ, ਵਰਨ ਬਰਨ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੱਡਾਈਆ। ਆਤਮ ਦਾ ਪਰਦਾ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਤਾਕ, ਈਸ਼ ਜੀਵ ਇਕਕੋ ਰੂਪ ਦਰਸਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਨੂਰ ਦਾ ਜੋਤ ਦਾ ਹਰ ਘਟ ਅੰਦਰ ਕਰਨਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਅਨ੍ਧ ਅਨ੍ਧੇਰਾ ਦੇਣਾ ਗਵਾਈਆ। ਸਾਚੇ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਵਜਾਉਣਾ ਨਾਦ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ। ਹਰ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚਵ ਮੇਰੀ ਕਰਾਉਣੀ ਯਾਦ, ਯਾਦਾਸ਼ਤ ਪਿਛਲੀ ਦੇਣੀ ਭੁਲਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਪਾਰ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਅਬਾਦ, ਨੌਂ ਖਣਣ ਪੂਰ੍ਥਮੀ ਵਿਚਵ ਟਿਕਾਈਆ। ਜਾ ਕੇ ਅਗਲੀ ਸਾਜਣਾ ਸਾਜ, ਪਿਛਲਾ ਝਾਗੜਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਦੱਸਿ ਸਚਰਖਣਡ ਦਵਾਰੇ ਇਕਕੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦਾ ਰਾਜ, ਰਝਾਤ ਦੋ ਜਹਾਨ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਅਗੇ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰਾਂ ਗੁਰੂਆਂ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਪੈਣਾ ਜਵਾਬ, ਅੰਤਮ ਲੇਖਵਾ ਮੰਗੇ ਥਾਉੱਂ ਥਾਈਆ। ਉਹ ਨੂਰ ਅਲਾ ਵਾਹਿਦ, ਵਾਹਵਾ ਜਿਸ ਦੀ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਪਰਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ।

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਿਹਾ ਧਰਨੀਏ ਤੇਰੀ ਜਾਵਾਂ ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ, ਮੇਹਰ ਨਜਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ। ਆਹ ਵੇਰਖ ਮੇਰੀ ਨਾਨਕ ਨਾਲ ਨਾਨਕ ਵਾਲੀ ਧਾਰੀ, ਨਾਨਕ ਰੂਪ ਮੇਰਾ ਨਜਰੀ ਆਈਆ। ਇਸ ਨੇ ਇਕ ਗਲ਼ ਦਸ਼ਣੀ ਜਗਿਆਸੂਓ ਤਹ ਦੁਨਿਆਂ ਵਾਲਿਓ ਪੱਜਾਂ ਤਤਾਂ ਵਾਲਿਓ ਜੇ ਚੌਹਨਦੇ ਤੇ ਪੀਓ ਨਾਮ ਦੀ ਖੁਮਾਰੀ, ਰਸ ਕਾਧਾ ਆਤਮ ਅੱਤਰ ਨਿਝਰ ਝਿਰਨੇ ਵਿਚਾਂ ਝਿਰਾਈਆ। ਜਿਸ ਅਮ੃ਤ ਰਸ ਨੂੰ ਪੀਣ ਨਾਲ ਜਨਮ ਲੈਣਾ ਨਾ ਪਏ ਦੁਬਾਰੀ, ਚੁਰਾਸੀ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੱਡਾਈਆ। ਤੁਹਾਡਾ ਲੇਖਾ ਚਿਤ੍ਰਗੁਪਤ ਨਾ ਸਕੇ ਵਰਖਾਲੀ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਨਾ ਦਾਏ ਸਜਾਈਆ। ਲਾੜੀ ਮੌਤ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾ ਫਿਰੇ ਸੰਮਾਲੀ, ਤੁਹਾਡੀ ਮਾਟੀ ਖਾਕ ਅੱਤ ਧਰਤੀ ਖਾਕ ਵਿਚ ਮਿਲ ਜਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨੂਰ ਸਚਰਖਣਡ ਦਰਗਾਹ ਸਾਚੀ ਜਾਏ ਸੰਮਾਲੀ, ਜਿਥੋਂ ਫੇਰ ਨਾ ਕੋਈ ਕਛੁਈਆ। ਓਥੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਾਹ ਨਾ ਕੋਈ ਕੰਗਾਲੀ, ਇਕਾ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੱਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ।

ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨੇ ਏਹ ਦਿਤਾ ਵਰ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚ ਜਣਾਈਆ। ਝਾਫ਼ ਕਲਿਜੁਗ ਗਿਆ ਭਰ, ਨੇਤਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ। ਤਠ ਕੇ ਗਿਆ ਖੜ, ਆਪਣੀ ਲੰਈ ਅੰਗਢਾਈਆ। ਨਿਰਅਕਰ ਧਾਰ ਲਿਆ ਪਢ, ਸਤਿਨਾਮ ਦੀ ਵਜ਼ਦੀ ਵਧਾਈਆ। ਮੈਂ ਵੀ ਤੁਸ ਦਵਾਰੇ ਜਾਵਾਂ ਚੜ, ਜਿਥੇ ਬੈਠਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਨਾ ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਬਣਾਯਾ ਨਾ ਬਣਾਯਾ ਧੜ, ਤਨ ਵਜੂਦ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਇਕਕੋ ਕੂਝ ਕੁਡਿਆਰਾ ਭਰ ਦਿਤਾ ਗੜ, ਹਉਮੇ ਹੁੰਗਤਾ ਹੱਕਾਰ ਵਿਚ ਟਿਕਾਈਆ। ਨਾਲੇ ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਕਲਿਜੁਗ ਕਿਸੇ ਦੇ ਧਰਮ ਦੀ ਰਹਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣੀ ਜੜ, ਚੋਟੀ ਦੇਣੀ ਹਿਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸੱਚ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ।

ਕਲਿਜੁਗ ਕਹੇ ਧਰਨੀਏ ਖੋਲ੍ਹ ਲੈ ਅਕਖ, ਆਪਣਾ ਨੈਣ ਖੁਲਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਵੇਰਖ ਖਾਲੀ ਹਤਥ, ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ। ਤਹ ਕੀ ਕਰੇ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਜੋ ਕਰਤਾ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਦੇ ਕੇ ਵਥ, ਸਤਿਨਾਮ ਲੋਕਮਾਤ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਟਿਕਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਕੀ ਕਰਣਾ ਹਠ, ਜਿਥੇ ਨਿਰਗੁਣ ਦੀ ਸਰਗੁਣ ਵਿਚ ਵਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਤੁਸ ਨੇ ਚਾਰ ਵਰਨ ਕਰਨੇ ਇਕਠ, ਦੁਤੀਆ ਭਾਉ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਆਖ ਕੁਛ ਮੇਰਾ ਵੀ ਹੱਕ, ਕਲਿਜੁਗ ਕਹੇ ਹਕੀਕਤ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਦੇ ਸੁਣਾਈਆ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਤਹਦੇ ਚਰਨਾਂ ਜਾਵਾਂ ਨਵੂ, ਭਜ਼ਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ ਦੇਣਾ ਦਸ਼ਸ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਖੁਲਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲੇ ਦੀਨ ਦਿਧਾਲੇ ਜੇ ਤੂੰ ਸਭ ਕੁਛ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਦਿਤਾ ਤੇ ਮੇਰੀ ਹੋ ਗਈ ਬਸ, ਮੇਰੀ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਆਧੂ ਚਾਰ ਲਕਖ ਬੱਤੀ ਹਜ਼ਾਰ ਮੈਂ ਕਿਸ ਬਿਧ ਲਵਾਂ ਕਢੂ, ਕਟਾਕਸ ਨਜਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਧੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਵਡਾ ਵਡੂ ਵਡਯਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਕਲਿਜੁਗ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਕਰ ਅਰਦਾਸ, ਪ੍ਰਭ ਅਗੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਤਹ ਵੇਰਖਣਹਾਰਾ ਸ਼ਾਹੋ ਸ਼ਾਬਾਸ਼, ਵਡੂ ਵਡੂ ਇਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਕਿਹਾ ਮੇਰੇ ਮਾਈ ਬਾਪ, ਦੋਏ ਜੋਡ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਝੋਲੀ ਮੇਰੀ ਪਾ ਦੇ ਦਾਤ, ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੋਲ ਰਖਾਈਆ। ਮੈਂ ਚੌਹਨਦਾ ਮੇਰਾ ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇ ਖਾਤ, ਬਹੁਤੀ ਆਧੂ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਤੂੰ ਤਤੋਂ ਵੇਰਖਣਾ ਸਾਰ ਝਾਤ, ਧਰਨੀ ਤੱਤੇ ਨਿਗਾਹ ਟਿਕਾਈਆ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਪਨਥ ਸੁਕਾਉਣਾ

ਵਾਟ, ਭਜ਼ਜਣਾ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਪਿਛਲਿਆਂ ਅਵਤਾਰਾਂ ਦੀ ਸਾਰਧਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰਾਂ ਕਰ ਦੇਣੀ ਸਤਿ ਵਾਲੀ ਦਾਤ ਨਾਸ, ਪੈਗਬਰਾਂ ਦਾ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਈ ਚਮਕਾਈਆ। ਤੂਂ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਇਕ ਸਂਦੇਸਾ ਦੇਣਾ ਆਖ, ਉਹ ਇਕ ਵਾਰ ਮੇਰੇ ਵਲ ਨਿਗਹ ਲੈ ਉਠਾਈਆ। ਫੇਰ ਮੈਂ ਓਸੇ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗਾ ਕੁਛ ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਬਣਾ ਦੇ ਵਿਚਚ ਮਾਤ, ਮੈਂ ਵੀ ਏਸੇ ਦੇ ਜਤੇ ਆਪਣਾ ਝਣ੍ਣ ਲਾਂਘਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਪਰਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ।

ਕਲਿਜੁਗ ਝਣ੍ਣ ਪੈ ਗਿਆ ਲਸ਼ਾ, ਡਣਡਾਵਤ ਵਿਚਚ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਪ੍ਰਮੂੰ ਮੇਰੇ ਚੌਥੇ ਜੁਗ ਦਾ ਬੰਨਾ, ਹਵਾ ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚਚ ਰਖਾਈਆ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਤੇਰੀ ਸ੃਷ਟੀ ਨੂੰ ਢੰਨਾ, ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਵਾਲਾ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਅਮੂਤ ਰਸ ਪਿਛੇ ਜਗਤ ਜਗਿਆਸੂ ਫਿਰੇ ਭਨਨਾ, ਕਾਧਾ ਮਨਦਰ ਵਿਚਾਂ ਹਤਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਦੋਏ ਲੋਚਨਾ ਵਾਲਾ ਤੈਨੂੰ ਵੇਖਣ ਵਿਚਚ ਹੋਵੇ ਅੰਜ਼ਾ, ਨਿਝ ਨੇਤ੍ਰ ਨਾ ਕੋਈ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਕਨਾਂ ਤੋਂ ਸੁਣਨ ਵਾਲਾ ਸਰਵਣ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਪਣਾ ਮਨ ਨਾ ਸਕੇ ਬਨ੍ਹਾ, ਮਨਸਾ ਮਨ ਨਾ ਕੋਈ ਤਜਾਈਆ। ਮੈਂ ਵੀ ਤੇਰਾ ਲਾਡਲਾ ਸੁਤ ਤੇ ਮੈਂ ਵੀ ਤੇਰਾ ਦੁਲਾਰਾ ਚਨਨਾ, ਚਨਦ ਸੂਰਜ ਮੈਨੂੰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਧੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ।

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਿਹਾ ਕਲਿਜੁਗ ਤਠ ਮੇਰੇ ਦੁਲਾਰੇ, ਦੂਲਿਆ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦਵਾਪਰ ਬੀਤੇ ਵਿਚਚ ਸ਼ਾਂਸਾਰੇ, ਆਪਣਾ ਪਨਥ ਮੁਕਾਈਆ। ਹੁਣ ਖੇਲ ਤੇਰੇ ਅਪਾਰੇ, ਅਪਰਾਂਪਰ ਤੈਥੋਂ ਰਿਹਾ ਕਰਾਈਆ। ਤੂਂ ਜਾ ਨਾਨਕ ਦੇ ਦਵਾਰੇ, ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਤਹ ਤੈਨੂੰ ਬਖ਼਼ਾ ਦੇਵੇ ਤੇ ਮੇਰਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਇਨਕਾਰੇ, ਬਿਨਾ ਨਾਨਕ ਤੋਂ ਰਹਮਤ ਝੋਲੀ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਝਣ੍ਣ ਕਲਿਜੁਗ ਕੀਤੀ ਨਿਮਸਕਾਰੇ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਫੈਹ ਡਿਗਾ ਨਾਨਕ ਦੇ ਕਾਧਾ ਮਨਦਰ ਅੰਦਰ ਵਾਲੇ ਚੁਬਾਰੇ, ਜਿਥੇ ਪੌਡੀ ਡਣਡਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਪਹਲੋਂ ਤਕਕੇ ਜੋਤ ਦੇ ਨਜ਼ਾਰੇ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਨਾਲ ਸੁਣੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਧੁਨਕਾਰੇ, ਅਨਹਦ ਨਾਦੀ ਵਜ਼ਦੀ ਦਿਸੀ ਵਧਾਈਆ। ਫੇਰ ਅਮੂਤ ਝਿਰਨਾ ਡਿਗਾ ਝਿਰੇ ਅਪਰ ਅਪਾਰੇ, ਜਿਸ ਦੀ ਬੁੰਦ ਸ਼ਵਾਂਤੀ ਹਤਥ ਨਾ ਕਿਸੇ ਆਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਰੋ ਰੋ ਧਾਹਾਂ ਮਾਰੇ, ਧਵਲ ਤੱਤੇ ਸੀਸ ਸੀਸ ਨਾਲ ਟਕਰਾਈਆ। ਝਣ੍ਣ ਓਸ ਵੇਲੇ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਸਮਾਧੀ ਵਿਚਾਂ ਨੈਣ ਉਘਾਡੇ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਆਪ ਬਦਲਾਈਆ। ਓਸ ਵੇਲੇ ਸੁਣੇ ਓਸ ਦੇ ਹਾਡੇ, ਜੋ ਹੌਕੇ ਲੈ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਤੂਂ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਮੈਂ ਆ ਡਿਗਾ ਤੇਰੇ ਦਰ ਦਰਬਾਰੇ, ਤੇਰਾ ਦਰਬਾਰ ਧੁਰ ਦਰਗਾਹ ਦਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਇਕਕੋ ਰਕੈਰ ਪਾ ਦੇ ਬੀਰਖੈਰੀਧਾ ਅਲਲਾ ਅਲਾਹ ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ।

ਝਣ੍ਣ ਕਲਿਜੁਗ ਨੇ ਫੇਰ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦਾ ਚਰਨ ਚੁਮਧਾ, ਚੁਮ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਬੇਸ਼ਕ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਕਡਵਾ ਵਾਂਗ ਤੁਮਧਾ, ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਰਸ ਨਾ ਕੋਈ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਮੈਂ ਚਾਰਾਂ ਕੁਣਟ ਘੁੰਮਿਆ, ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਬਰ ਮੈਂ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚਚ ਭਵਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗਗਾ ਤੈਨੂੰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨੇ ਆਪਣੀ ਧਾਰਾਂ ਜਮਧਾ, ਤੇਰਾ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰੂਪ ਜਨਮਧਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਮਾਈਆ। ਤੂਂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਵਸ਼ਸਥਾ ਵਿਚਚ ਤਨਧਾ, ਤਨ ਵਿਚਚ ਤੇਰਾ ਨੂਰ ਡਗਮਗਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਬੌਹਡੀ ਸਮਾਂ ਹੋਵੇ ਨਾ ਲਸਧਾ, ਮੈਂ ਧਰਤੀ ਤੱਤੇ ਪੈ ਕੇ ਰੋਵਾਂ ਮਾਰਾਂ ਧਾਹੀਂਆ। ਝਾਟ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਨੇ ਫਡ ਕੇ ਕੱਨਧਾ, ਹਲੂਣਾ

ਦਿਤਾ ਲਗਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ,
ਮੇਵ ਅਮੇਦਾ ਰਿਹਾ ਖੁਲਾਈਆ ।

ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ ਸੁਣ ਧਰਤੀ ਨੀ ਤਕਕ, ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸੱਤਾਂ ਦੀਪਾਂ ਖੋਲ੍ਹ
ਕੇ ਅਕਰਵ, ਨੌਂ ਰਖਣਡ ਪ੃ਥਮੀ ਭੁਲ਼ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਨਿਗਾਹ ਮਾਰ ਲੈ ਕੀ ਭਵਿਖਤਾਂ ਵਿਚਚ ਅਵਤਾਰ
ਗਏ ਦਸ਼ਸ, ਵੇਦ ਵਾਤਸਾ ਕੀ ਦਾਏ ਗਵਾਹੀਆ । ਕੀ ਹਜ਼ਰਤ ਮੂਸਾ ਨੇ ਮੁੰਹ ਦੇ ਭਾਰ ਢਠੁ, ਤੇਰੇ ਉਤੇ
ਵਾਸਤਾਂ ਪਾਈਆ । ਕੀ ਹਜ਼ਰਤ ਈਸਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਲੀਵ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਲਟ, ਨੈਣ ਮੁੰਦ ਕੇ
ਨੈਣਾਂ ਵਾਲਾ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ । ਕੀ ਮੁਹਮਦ ਨੇ ਲਿਖ ਕੇ ਲੇਖਾ ਕੁਰਾਨ ਮਜ਼ੀਦ ਵਿਚਚ ਦਿਤਾ ਦਸ਼ਸ,
ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਿਸ ਦੀ ਪਢਾਈਆ । ਓਸੇ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਆਯਾ ਨਸ਼ਸ,
ਤਤਤਾਂ ਵਾਲੇ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵਿਚਚ ਨਾਨਕ ਨਾਨੁਕ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਆਹ ਵੇਰਵ ਕਲਿਜੁਗ ਕੂੰਡ
ਕੁਕਰਮ ਦਾ ਭਾਰ ਲੈ ਕੇ ਮੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚਚ ਗਿਆ ਢਠੁ, ਕਾਮ ਕ੍ਰਿਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੱਕਾਰ ਆਸਾ ਤੁਣਾ
ਮਾਯਾ ਮਮਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਮੈਂ ਉਹ ਸਤਿਗੁਰ ਜਿਸ ਦਾ ਸੱਚ ਸਤਿ, ਸਦਾ ਸਤਿ ਸਤਿ
ਸਤਿ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ
ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਪਰਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਮੇਰੀ ਵੇਰਵ ਲੈ ਖੁਲ੍ਹਡੀ ਗੁਤਾ, ਹਾਏ ਉਫ ਦਰੋਹੀ ਮੇਰੀ ਦੁਹਾਈਆ ।
ਏਹ ਬੇਸ਼ਕ ਪ੍ਰਮੂਦ ਦਾ ਕਲਿਜੁਗ ਪੁੱਤ, ਓਸੇ ਦਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਏਸ ਨੇ ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਜੀਵਾਂ ਜਾਂਤਾਂ
ਦੇ ਗਲੇ ਦਿਤੇ ਘੁੜ੍ਹ, ਔਹ ਵੇਰਵ ਪੈਗਗਬਰਾਂ ਨੂੰ ਮਨਣ ਵਾਲੇ ਬਣੇ ਕਸਾਈਆ । ਨਾਲੇ ਫੱਡ ਕੇ ਹਲੂਣਧਾਂ
ਗੁੜ ਜੋਰ ਨਾਲ ਦਬਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਮਹਿਬੂਬਾ ਏਸ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਉਤੋਂ ਚੁਕਕ, ਧਰਤੀ ਰੋ ਕੇ ਵਾਸਤਾਂ ਪਾਈਆ ।
ਓਨ੍ਹਾਂ ਚਿਰ ਮੇਰੀ ਸੁਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਕੁਕਰਵ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਿਰ ਏਹ ਫਿਰਧਾ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ । ਚਾਰ ਕੁਣਟ
ਏਸੇ ਨੇ ਪਾਤਣੀ ਲੁਛ੍ਹ, ਸਚ ਦਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਏਨ ਅਮੂਤ ਦੀ ਥਾਂ ਸ਼ਰਅ ਦਾ ਆਬ
ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਮਨ ਕਲਿਧਾਣ ਵਿਚਚ ਮਨੁ਷ਧਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਤਣੀ ਘਰ ਘਰ ਘੁਟ ਘੁਟ, ਤਨ ਵਜੂਦ ਵਿਚਚ
ਟਿਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਪੀਣ ਨਾਲ ਨਾਨਕ ਤੇਰੀ ਵੀ ਤੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀ ਵੀ ਲਿਵ ਜਾਣੀ ਛੁੜ੍ਹ,
ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਈ ਮਿਲਾਈਆ । ਬੇਸ਼ਕ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਭੰਡਾਰਾ ਸਤਿਨਾਮ
ਅਤੁਛ੍ਹ, ਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਨੇ ਕਲਿਜੁਗ ਜੀਵਾਂ ਕੋਲਿਆਂ ਕਲਿਜੁਗ ਦਾ ਰਸ ਰਸਨਾ ਨਾਲ ਦੇਣਾ ਲਗਾਈਆ ।
ਏਸ ਗਲਲ ਦਾ ਮੈਨੂੰ ਬੜਾ ਦੁੱਖ, ਜੇ ਤੇਰੇ ਮਨਣ ਵਾਲਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪਣ ਵਾਲਾ ਮੁੰਹ ਵਿਚਚ ਉਹ
ਪਾਏ ਥੁਕਕ, ਜਿਸ ਦਾ ਰਸ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੇ ਏਹ ਕਲਿਜੁਗ ਆਪਣੇ ਨਿਸ਼ਾਨਤੱ ਜਾਏ
ਤਕ, ਫੇਰ ਮੇਰੀ ਸਹਾਯਤਾ ਤੂੰ ਕਰਨੀ ਚਾਈ ਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ
ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਆਸ ਰਖਾਈਆ ।

ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ ਧਰਨੀ ਨਾ ਕਰ ਗਿਰਧਾਜਾਰੀ, ਗਿਰਹਾ ਆਪਣੀ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ ।
ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬ ਅਕਲ ਕਲਾ ਕਲਧਾਰੀ, ਵਡ ਦਾਤਾ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਭ
ਦੀ ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ, ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰਾਂ ਗੁੜਾਂ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਓਸੇ ਦਾ ਨੂਰ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ
ਨੂਰ ਜੋਤ ਉਜਿਆਰੀ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਇਕਕੋ ਰੰਗ ਰਿੰਗਾਈਆ । ਓਸੇ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਓਸੇ ਦੀ ਧੁਨਕਾਰੀ, ਓਸੇ
ਦਾ ਗੀਤ ਢੋਲੇ ਸੋਹਲੇ ਰਿਹਾ ਗਾਈਆ । ਕਲਿਜੁਗ ਮੇਰੇ ਆ ਡਿਗਾ ਮੇਰੇ ਦਵਾਰੀ, ਦਰ ਆਧਾਂ ਦੀ
ਲਾਜ ਰਕਖਣੀ ਏਹ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਇਕਕ ਵਸਤ ਟਿਕਾਈਆ । ਭਾਵੇਂ ਏਹ ਕੂੰਡਾ ਤੇ ਏਹਦੀ

ਕਰਨੀ ਤੇ ਕ੍ਰਿਧਾ ਕੁਡਿਆਰੀ, ਕੁਟਮੰਬ ਏਹਦਾ ਬੁਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਮੈਂ ਏਹਦੀਆਂ ਵੇਰਵਦਾ ਅਕਖੀਆਂ ਵਾਲੀ ਧਾਰੀ, ਜੋ ਧਰਨੀ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਟਿਕਾਈਆ। ਮੈਂ ਏਸੇ ਕਰ ਕੇ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਧਾਰ ਨਾਲ ਉਹਦੀ ਜੜ੍ਹ ਦੇਵਾਂਗਾ ਉਰਖਾਡੀ, ਲੋਕਮਾਤ ਰਹਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਹੋਣਾ ਦਸ ਅਵਤਾਰੀ, ਨਾਨਕ ਤੋਂ ਅੰਗਦ ਅੰਗਦ ਤੋਂ ਅਮਰਦਾਸ ਤੇ ਰਾਮਦਾਸ ਤੇ ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਦਾ ਲੇਖਾ ਏਹਦੇ ਨਾਲ ਜਿਸ ਨੇ ਕਰਨੀ ਤਧਾਰੀ, ਤੈਗੁਣ ਦਾ ਭੇਰਾ ਦੇਵੇ ਢਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਤਤੀ ਲੋਹ ਉਤੇ ਬਹਿ ਕੇ ਖੇਲ ਵੇਰਵਣਾ ਓਸ ਸੁਰਾਰੀ, ਜੋ ਪਾਰਖ੍ਰਿ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਫੇਰ ਮੇਰਾ ਖਡਗ ਖਣਡਾ ਖਡਕੇ ਵਿਚਚ ਸੱਸਾਰੀ, ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਮੇਰਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਹਰਿਚਾਏ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਧਾਰ ਕਰੇ ਜਿਸ ਦੀ ਰਖੇਲ ਸੱਸਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰੀ, ਹਰਿਕ੃਷ਣ ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਦਾ ਦਰਸਾਈਆ। ਗੁਰ ਤੇਗਬਹਾਦਰ ਆਵੇ ਓਸ ਓਸ ਦੀ ਲਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਧਾਰੀ, ਜਿਹੜਾ ਧਰਾਨਾ ਆਦਿ ਤੋਂ ਅੰਤ ਅੰਤ ਤੋਂ ਆਦਿ ਤੁਫ਼ਕ ਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਓਸੇ ਦਾ ਨੂਰ ਓਸੇ ਦਾ ਜ਼ਹੂਰ ਓਸੇ ਦਾ ਰੂਪ ਅਪਾਰ ਹੋਵੇ ਗੋਬਿੰਦ ਬਲਕਾਰੀ, ਬਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਧਾਦ ਰਖੀਂ ਤੇਗਬਹਾਦਰ ਦਾ ਸੀਸ ਧਰਨੀ ਉਤੇ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਡਿਗਾ, ਕਲਿਜੁਗ ਦੀ ਆਧੂ ਲਕਖਾਂ ਲਕਖਾਂ ਦੀ ਹੋ ਜਾਣੀ ਖੁਆਰੀ, ਖਾਕ ਖਾਕ ਖਾਕ ਵਿਚਚ ਮਿਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਬਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨੀਹਾਂ ਵਿਚਚ ਦਿਤਾ ਉਸਾਰੀ, ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਸਾਰਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਈਆ। ਏਹ ਮੇਰਾ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਸ਼ਬਦ ਧੁਰ ਦਾ ਤੇ ਪੈਗਾਮ ਏਕਕਾਰੀ, ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਧਰਨੀ ਕੀਤੀ ਨਿਮਸਕਾਰੀ, ਨਿੱਤੁੱ ਨਿੱਤੁੱ ਲਾਗੀ ਪਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਤਠ ਕੇ ਕਿਹਾ ਵਾਹ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਉਤੋਂ ਬਲਿਹਾਰੀ, ਬਲਿਹਾਰ ਬਲਿਹਾਰ ਬਲਿਹਾਰ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਤੇਰੇ ਉਤੋਂ ਕਰਾਈਆ। ਫੇਰ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਨੇ ਸਦੇਸ਼ਾ ਦਿਤਾ ਉਹ ਕਲਿਜੁਗ ਸੂਰਵਾ ਸੁਗਧਾ ਜ਼ਰਾ ਨਿਗਹ ਮਾਰ ਔਹ ਵੇਰਵ ਮੇਰਾ ਗੋਬਿੰਦ ਸੁਤਾ ਵਿਚਚ ਉਜਾਡੀ, ਮਾਛੂਵਾਡੇ ਭੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਓਸ ਵੇਲੇ ਉਹਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚਚ ਜਾ ਕੇ ਕਰੀਂ ਨਿਮਸਕਾਰੀ, ਜੇ ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ ਛੇਤੀ ਦੇਣਾ ਸੁਕਾਈਆ। ਓਸ ਵੇਲੇ ਸਾਰੀ ਸੂਝਟੀ ਦੂਘਟੀ ਹੋਣੀ ਦੁਰਾਚਾਰੀ ਵਿਭਚਾਰੀ, ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਵਾਲਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਭੁਜਾਂ ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਸ਼ਰਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਧਰਨ ਦੇ ਉਤੇ ਪਸਾਰੀ, ਲੰਮਾ ਪੈ ਕੇ ਕੀਤੀ ਹਾਲ ਦੁਹਾਈਆ। ਮੈਂ ਕਂਗਾਲਾਂ ਦਾ ਕਂਗਾਲੀ, ਧਨ ਦੌਲਤ ਸਤਿ ਦੀ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਪਰ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਫਲ ਕਿਸੇ ਰਹਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਡਾਲੀ, ਖਾਲੀ ਸਾਰੇ ਦੇਣੇ ਕਰਾਈਆ। ਬਿਨਾਂ ਗੋਬਿੰਦ ਤੋਂ ਗੋਬਿੰਦ ਦੀ ਧਾਰ ਸ਼ਬਦ ਸਤਿਗੁਰ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਰਹਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਸਵਾਲੀ, ਸਵਾਲ ਹਲਲ ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਠੀਕ ਰੈਣ ਮੇਰੀ ਅਨੰਦੇਰੀ ਹੋਈ ਕਾਲੀ, ਕਲਿਜੁਗ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕਾਲਾ ਕਣਪੜ ਕਾਲਾ ਵੇਸ ਲੈਣਾ ਵਟਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ ਕਲਿਜੁਗ ਔਹ ਮਾਛੂਵਾਡਾ ਵੇਰਵੀਂ ਛੇਤੀ ਮਾਰ ਝਾਤੀ, ਮੇਰਾ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਬਾਹਰੋਂ ਤਨ ਦਿਸਣਾ ਖਾਕੀ, ਅੰਦਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਬੈਠਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਉਹ ਤੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਾਲੀ ਹੋਵੇ ਰਾਤੀ, ਰੁਤੜੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮਹਕਾਈਆ। ਐਹ ਮੇਰੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਓਸ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚਚ ਮੇਟ ਕਰ ਦੇਣੀ ਪਾਤੀ, ਪਤ੍ਰਕਾ ਬਿਨਾਂ ਅਕਖਰਾਂ ਤੋਂ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਹਤਥ ਦਿਤੀ ਫੜਾਈਆ। ਛੇਤੀ ਪਨਘ ਸੁਕਣ ਵਾਲਾ ਤੇ ਸੁਕਕੇ ਤੇਰੀ ਵਾਟੀ, ਅਗਲਾ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਵਿਚਚੋਂ ਕਛੁਆਈਆ। ਬਿਨਾਂ ਗੋਬਿੰਦ ਤੋਂ ਤੇਰਾ ਹੋਰ ਬਣਨਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਸਾਥੀ, ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਬਰ ਗੁਰ ਬਾਕੀ ਪਿਚਲਾ ਜਾਣ ਛੁਡਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਧੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਮਾਲਕ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ।

ਕਲਿਜੁਗ ਕਹੇ ਨੀ ਧਰਨੀਏ ਵੇਖ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੀ ਸਲਾਹ, ਮਸ਼ਵਰਾ ਨਾਮ ਵਾਲਾ ਜਣਾਈਆ। ਤੇਰੋ ਉਤੋਂ ਮੇਰਾ ਪਨਥ ਰਿਹਾ ਸੁਕਾ, ਸੁਕਮਲ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ। ਤੂਂ ਮੇਰਾ ਬਣਨਾ ਗਵਾਹ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਦੇਣੀ ਭੁਗਤਾਈਆ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਗੋਬਿੰਦ ਮਾਛ੍ਵਾਡੇ ਸੁਤਾ ਆ, ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਮੈਂ ਓਸ ਵੇਲੇ ਜਾਵਾਂ ਨਾਲ ਚਾਅ, ਭਜ਼ਾਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਪਹਲੋਂ ਜਾ ਕੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਸਤਿਨਾਮ ਦਾ ਮਤਰ ਦਿਤਾ ਸੁਣਾ, ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਮਝਾਈਆ। ਝਾਣੂ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ ਕਲਿਜੁਗ ਇਕਕ ਹੋਰ ਗਲਲ ਯਾਦ ਰਕਖ, ਕਮਲਿਆ ਤੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚਚ ਦਿਆਂ ਵਸਾਈਆ। ਸਤਿਨਾਮ ਤੋਂ ਬਾਦ ਵਾਹੇ ਗੁਰ ਦੀ ਫਤਿਹ ਦਾ ਢਕਾ ਦੱਈ ਵਜਾ, ਬਿਨਾ ਵਾਹੇਗੁਰੂ ਦੀ ਫਤਿਹ ਤੋਂ ਗੋਬਿਦ ਤੇਰੀ ਆਸ ਨਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ। ਝਾਣੂ ਕਲਿਜੁਗ ਨੇ ਸੀਸ ਲਿਆ ਨਿਵਾ, ਕਨਨ ਫਡ ਕੇ ਸਥਥਾ ਰਗਢ ਕੇ ਚਰਨਾਂ ਤੱਤੇ ਟਿਕਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਗੋਬਿੰਦ ਵਾਹ ਵਾ ਵਾਹ ਵਾ ਵਾਹ ਵਾ, ਵਾਹ ਵਾ ਓਸੇ ਦੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਮੈਂ ਓਸ ਨੂੰ ਮਨਾਂਗ ਪਰਮਾਤਮਾ ਓਸੇ ਨੂੰ ਮਨਾਂਗ ਖੁਦਾ, ਜੋ ਖੁਦ ਮਾਲਕ ਹੋ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਵੇਖ ਕਲਿਜੁਗ ਵੇ ਵੀਰਾ, ਭਜ਼ੀ ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ, ਉਤਰ ਪੂਰਬ ਪਚਿਥਮ ਦਕਖਣ ਵਾਹੇ ਦਾਹੀਆ। ਤੈਨੂੰ ਬਚਨ ਹੁਕਮ ਮਿਲ ਗਿਆ ਧੁਰ ਦਾ ਹੀਰਾ, ਅਨਮੁਲਲਡਾ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਦਿਤਾ ਵਰਤਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਰਹੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਖ ਜਗੀਰਾ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਜੁਗ ਬੀਤੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਇਕਕੋ ਪੀਰਨ ਪੀਰਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਬੇਏਬ ਕਹੇ ਰਖਲਕ ਖੁਦਾਈਆ। ਜੋ ਅੰਤਮ ਤੇਰੀ ਮੇਰੀ ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਕਢੈ ਭੀਡਾ, ਅਗਲਾ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਭੁਗਤਾਈਆ।

ਕਲਿਜੁਗ ਫੇਰ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਲਾਈ ਧੂਢੀ, ਖਾਕ ਸਸਤਕ ਨਾਲ ਰਮਾਈਆ। ਕਿਹਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸੇਵਕ ਸੂਰਵ ਸੂਢੀ, ਜਗਤ ਬੁਦ्धਿ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਮੇਰੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚਚ ਕੂਡੀ, ਕੂਡ ਕ੍ਰਿਧਾ ਮੈਂ ਸਭ ਦੇ ਨਾਲ ਕਰਨੀ ਕੁਡਮਾਈਆ। ਹਰ ਘਟ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤੂਂ ਨਾਮ ਧਰਨਾ ਤੇ ਮੈਂ ਧਰਨੀ ਹੱਕਾਰ ਗੁਰੂਰੀ, ਹਉਮੇ ਵਿਚਚ ਰਲਾਈਆ। ਪਰ ਮੇਰਾ ਬਚਨ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਲਲਣਾ ਨਹੀਂ ਜ਼ਗੂਰੀ, ਜ਼ਗੂਰਤ ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਟਿਕਾਈਆ। ਮੈਂ ਕਲਿਜੁਗ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲੇ ਮੁਲਾਊਂਦਾ ਜਾਵਾਂ ਤੇ ਨਾਲੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਊਂਦਾ ਜਾਵਾਂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਕਰੋ ਮਸ਼ਹੂਰੀ, ਮਸ਼ਵਰੇ ਮਨ ਦੇ ਨਾਲ ਬਣਾਈਆ। ਪਰ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ ਕਲਿਜੁਗ ਏਹ ਤੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਜ਼ਬੂਰੀ, ਮੈਂ ਸਭ ਕੁਝ ਆਪੇ ਦਿਆਂ ਵਰਖਾਈਆ। ਝਾਣੂ ਕਲਿਜੁਗ ਕਿਹਾ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਤੂਂ ਮੈਨੂੰ ਚਾਢੀ ਰੰਗਣ ਗੂਢੀ, ਅਨੱਤ ਰੂਪ ਦਿਤਾ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ।

ਕਲਿਜੁਗ ਕਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਮੈਂ ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਸੇਵ ਕਮਾਵਾਂਗ। ਤੂਂ ਵਡਾ ਦੇਵੀ ਦੇਵ, ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਵਡਿਆਵਾਂਗ। ਫੇਰ ਰਖੇਲ ਦਸਸਾਂ ਅਲਕਖ ਅਮੇਵ, ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਇਕ ਸਮਝਾਵਾਂਗ। ਜੋ ਵਸੇ ਨਿਹਚਲ ਧਾਮ ਨਿਹਕੇਵ, ਅਵੂਲ ਉਸੇ ਦਾ ਰੂਪ ਅਰਖਵਾਵਾਂਗ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੈਂ ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਵਸਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਮੇਵ, ਹੱਥ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਵਾਂਗ। ਬੇਖਕ ਸਾਰੀ ਸੂਣੀ ਕਿਤਨੀ ਗਾਏ ਰਸਨਾ ਜੇਹਵ, ਸਿਪਤਾਂ ਵਿਚਚ ਸਿਪਤੀ ਢੋਲੇ ਜਗਤ ਸਲਾਵਾਂਗ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਭੇਵ ਆਪ ਚੁਕਾਵਾਂਗ।

ਕਲਿਜੁਗ ਕਿਹਾ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਤੈਨੂੰ ਗਾਉਣਾ ਸਭ ਨੇ ਰਸਨਾ, ਸਤਿਨਾਮ ਸਤਿਨਾਮ ਸਤਿਨਾਮ ਸੁਣਾਈਆ। ਪਰ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਓਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਸਣਾ, ਸਾਡੇ ਤਿੰਨ ਹਥ ਮਨਦਰ ਭੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਆਪਣਾ ਤੀਰ ਅਣਿਆਲਾ ਕਸਣਾ, ਨੌਆਂ ਦਾਰਯਾਂ ਦਵਾਰਯਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਦੇਣਾ ਚਲਾਈਆ। ਫੇਰ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹਸ਼ਣਾ, ਦੋ ਹਥਾਂ ਤਾੜੀ ਦੇਣੀ ਲਾਈਆ। ਓਸ ਵੇਲੇ ਸੂਛਟੀ ਦੀ ਫੁਲੀ ਨੇ ਸਚ ਪਾਰ ਛੁਣਾ, ਜਗਤ ਪਾਰ ਵਿਚਕਾਰ ਭਜ੍ਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਰਸਨਾ ਦੇ ਰਸ ਨਾਲ ਲਡਾਵਨਾ ਲਡਣਾ, ਆਤਮ ਰਸ ਹਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਮਹਲਲ ਵਸਣ, ਕਿਸੇ ਘਰ ਵਸਣ, ਤੇ ਭਾਵੇਂ ਵਸਣ ਵਿਚਕਾਰ ਪਬਣਾ, ਪਲਿਕ ਪਲਕ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਪਰ ਓਨਾਂ ਦਾ ਤਨ ਵਜੂਦ ਬਿਨਾਂ ਤੇਰੇ ਪਾਰ ਤੋਂ ਮਚਵਣਾ, ਤੈਗੁਣ ਅਗਨੀ ਅਗਨ ਨਾ ਕੋਈ ਬੁੜਾਈਆ। ਮਨੁਆ ਦਹ ਦਿਸ਼ਾ ਤਠ ਤਠ ਨਚਵਣਾ, ਜਗਤ ਤ੃ਣਾ ਨਾ ਕੋਈ ਗਵਾਈਆ। ਕੋਟਾਂ ਵਿਚਕਾਰੀ ਤੇਰਾ ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰੇਮੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਰੰਗ ਰਤਣਾ, ਆਤਮ ਰਸ ਜਾਮ ਦੇਣਾ ਪਿਆਈਆ। ਤੇਰੀ ਨਾਮ ਖੁਮਾਰੀ ਉਹਦਾ ਇਕਕੋ ਮਧ ਦਾ ਯਾਲਾ ਮੁਖ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਲਗਣਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਰਸ ਰਸਨਾ ਜਿਹਾ ਸਮਝ ਸਕੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਫੇਰ ਮੈਂ ਝਾਂਘ ਮਾਛੂਵਾੜੇ ਨੂੰ ਭਜਣਾ, ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਵੇਲਾ ਵਕਤ ਦੇ ਫੁਲਾਈਆ। ਮੈਂ ਉਸ ਗੋਬਿੰਦ ਨੂੰ ਲਾਭਣਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਪਣਾ ਸੁਤਤ ਲੈਣਾ ਬਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਪੁਰੀ ਅਨੰਦ ਨੂੰ ਛੁਣਾ, ਅਨੰਦ ਗੁਰਸਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਟਿਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਸੁਣਾਈਆ।

ਕਲਿਜੁਗ ਕਹੇ ਧਰਨੀ ਸੁਣ ਲੈ ਹੁਕਮ ਸਾਂਦੇਸਾ, ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਕੀ ਜਣਾਈਆ। ਜੇਹੜਾ ਰਹੇ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਹਮੇਸ਼ਾ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਓਸ ਦਾ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜਿਸ ਦੀ ਬਾਹਰਾਂ ਲਭੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਰੇਖਾ, ਅਨਭਵ ਫੁਲੀ ਬਿਨਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਉਸ ਦਾ ਦਸਵਾਂ ਜਾਮਾ ਮੈਨੂੰ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰ ਆਯਾ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਂ ਹੋਣਾ ਦਸ ਦਸ਼ੇਸ਼ਾ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਜਿਸ ਦੀ ਵਜ਼ਣੀ ਵਧਾਈਆ। ਓਸ ਨੇ ਧਾਰ ਚਲਾਉਣੀ ਮੁਢਲੀ ਦਾਹੜੀ ਤੇ ਕੇਸਾ, ਕੇਸਗੜ ਦਾਏ ਵਡਧਾਈਆ। ਸ਼ਤਰੀ ਬਾਹਿਣ ਸ਼ੂਦ ਵੈਖ ਸਭ ਦਾ ਇਕਕੋ ਜਿਹਾ ਲੇਖਾ, ਊੱਚ ਨੀਚ ਜਾਤ ਪਾਤ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਓਸ ਦੇ ਅਗੇ ਮੇਰਾ ਚਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਪੇਚਾ, ਮੈਂ ਬਲਹੀਣ ਹੋ ਕੇ ਦਿਆਂ ਦੁਹਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਫੇਰ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਜੇਹੜੀ ਅਰਜਨ ਨੇ ਸੀਸ ਪਗਾਉਣੀ ਰੇਤਾ, ਤਤੀ ਲੋਹ ਮੇਰਾ ਤਨ ਦਾਏ ਤਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੁਕਮ ਵਿਚਕਾਰ ਬਦਲਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਕਲਿਜੁਗ ਵੇਰਖਾਂ ਬਣੀ ਨਾ ਕਲਕਾਤੀ, ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਬਦਲਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਓਸ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੇ ਹਥ ਹਿਤੀ, ਜੇਹੜਾ ਸਭ ਦਾ ਪਿਤਾ ਮਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਦਵਾਈ ਨਾਨਕ ਕੋਲਾਂ ਦਾਤੀ, ਅਮੋਲਕ ਅਗਮ ਦਿਤੀ ਵਰਤਾਈਆ। ਜਾਇਆ ਓਸ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਲ ਝਾਕੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਚਰਨ ਰੂਪ ਰੇਖ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਓਸ ਦੇ ਅਗੇ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਆਕੀ, ਸਿਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਤਠਾਈਆ। ਆਹ ਵੇਰਖ ਮੇਰੇ ਤੱਤੇ ਵਿਛਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਆਦਿ ਤੋਂ ਦਿਤੀ ਜਿਸ ਨੇ ਪਾਤੀ, ਪਤ੍ਰਕਾ ਦਿਤੀ ਫੜਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੀ ਲੇਖਾ ਨਾਲ ਲਕਖ ਚੁਕਾਸੀ, ਚਾਰੇ ਖਾਣੀਆਂ ਵੱਡ ਵੱਡਾਈਆ। ਚਾਰੇ ਬਾਣੀਆਂ ਮੇਰੀ ਹੋਣੀ ਸਾਰਖੀ, ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਰੂਪ ਧਰਾ ਬਹੁਭਾਤੀ, ਪੈਗਗਬਰ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਰਿਖਲਾਈਆ। ਨਾਨਕ ਨੂਰ ਹੋਵੇ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ, ਗੋਬਿੰਦ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਜੋਤ ਹੋਵੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਭਗਮਗਾਈਆ। ਮਾਛੂਵਾੜਾ ਜਿਸ ਦੀ ਰਕਖੇ ਆਸੀ, ਸਣਤਸ ਰਿਖੀ

ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਗਏ ਲਗਾਈਆ। ਬਾਲਮੀਕ ਨੇ ਓਥੇ ਗਾਈ ਸੀ ਗਾਥੀ, ਢੋਲੇ ਰਾਮ ਵਾਲੇ ਸੁਣਾਈਆ। ਬਾਵਨ ਨੇ ਰਾਜੇ ਬਲ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਔਹ ਵੇਰਵ ਕਲਿਜੁਗ ਦਾ ਅੱਤਮ ਸਾਥੀ, ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਵਡ ਵਡਯਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਏਥੇ ਆਉਣਾ ਹਤਥ ਮਾਰ ਕੇ ਉਪਰ ਛਾਤੀ, ਛਤਰਧਾਰੀ ਨਜਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਓਸ ਵੇਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਕੁਟਮੜ ਹੋਵੇ ਨਾ ਸਜ਼ਣ ਸਾਕੀ, ਬੱਸ ਸਰਬਂਸ ਸਾਰਾ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਭੇਟ ਕਰਾਈਆ। ਉਹ ਬੜੀ ਸੁਹਜਣੀ ਹੋਣੀ ਰਾਤੀ, ਧਾਰਡਾ ਸਤਥਰ ਸੇਜ ਲਏ ਹੁੰਦੁਆਈਆ। ਨਾਲੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰੇ ਗਾਥੀ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੂਜਾ ਨਜਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਤੂੰ ਵੀ ਓਸ ਵੇਲੇ ਨੂੰ ਵਾਚੀਂ, ਵਾਚਕ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣਾ ਲਹਣਾ ਲੈਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਧੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਧੁਰ ਦੀ ਖੇਲ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਸੁਣ ਕੇ ਕਨ੍ਹ ਹੋ ਗਏ ਬੰਦ, ਮੈਂ ਮੂੰਹ ਦੇ ਭਾਰ ਆਪਣਾ ਆਪ ਟਿਕਾਈਆ। ਮੈਂ ਇਸਾਰਾ ਦਿਤਾ ਵੇਂ ਸੁਣ ਲੈ ਤਾਰਾ ਚੰਦ, ਚੌਧਰੀਂ ਚੰਦ ਵਾਲਿਆ ਤੈਨੂੰ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਔਹ ਵੇਰਵ ਜੇਹੜਾ ਸੁਹਮਮਦ ਚੌਦਾਂ ਸਦੀਆਂ ਸ਼ਰਅ ਨੂੰ ਗਿਆ ਕਰ ਕੇ ਬੰਦ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਅੰਗੇ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ। ਅੱਤਮ ਤੁਹਾਡੀ ਵੀ ਲੇਖਾ ਹੋਣਾ ਖਣਡ ਖਣਡ ਖਣਡ, ਖਣਡਾ ਗੋਬਿੰਦ ਵਾਲਾ ਦਾ ਗਵਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਆਸਾ ਰਕਤ ਕੇ ਗੜ੍ਹ ਅ਷ਟਭੁਜ ਜਿਸ ਨਾਮ ਜਣਾਯਾ ਚੰਡ ਪ੍ਰਚੰਡ, ਪ੍ਰਚੰਡਕਾ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਬਣਾਈਆ। ਜੇਹੜੀ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਦੀ ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦਵਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਦੀਨਾਂ ਮਜ਼ਬਾਂ ਵਿਚਕਾਰੇ ਹੁੰਦੀ ਰਹੀ ਵੱਡ, ਹਿੱਸੇ ਮਨੁਸ਼ਾਂ ਵਾਲੇ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਭੇਵ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ।

ਕਲਿਜੁਗ ਕਿਹਾ ਮੈਨੂੰ ਇਕਕ ਹੋਰ ਆ ਗੜ੍ਹ ਖੱਬਰ, ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਬੇਖੱਬਰ ਦਿਤੀ ਸੁਣਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਅੰਦਰੋਂ ਟੁਫ਼ਟ ਗਿਆ ਸਬਰ, ਧੀਰ ਰਹੀ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਐਹ ਦਿਸਦਾ ਗੋਬਿੰਦ ਬੜਾ ਜਬਰ, ਜਾਬਰ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਕਦੀ ਪੈਣਾ ਨਹੀਂ ਮਡੀ ਗੈਰ ਕਬਰ, ਕਬਰਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਢੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਉਹਦਾ ਲੇਖਾ ਦਿਸੇ ਉਤੇ ਅੰਬਰ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਨੂਰ ਡਗਮਗਾਈਆ। ਓਹ ਸਰਬ ਕਲਾ ਭਰਤਬਰ, ਭਰਪੂਰ ਰਿਹਾ ਸਰਬ ਥਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਖੇਲ ਆਪ ਖਿਲਾਈਆ।

ਝਾਵੁ ਕਲਿਜੁਗ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਇਕਕ ਹੋਰ ਵਜ਼ ਗਿਆ ਧਕਕਾ, ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਨਾਨਕ ਨੇ ਕਿਧਰੋਂ ਦਿਤਾ ਲਗਾਈਆ। ਮੈਂ ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਕਰਦਾ ਪਤਾ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਕਿਧਰੋਂ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ। ਫੇਰ ਮੈਂ ਮਲਣ ਲਗਗਾ ਅਕਰਵਾਂ, ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ। ਝਾਵੁ ਨਜਰ ਆਇਆ ਔਹ ਵੇਰਵ ਲੇਖਾ ਸੁਕਕਦਾ ਸਦੀਨਾ ਸਕਕਾ, ਕਾਅਬਿਆਂ ਪਾਏ ਦੁਹਾਈਆ। ਈਸਾ ਦਾ ਲੇਖਾ ਰਹਣਾ ਨਹੀਂ ਬੂਰਾ ਕਕਕਾ, ਕੂਡ ਕੁਡਿਆਰਾ ਢੇਰਾ ਢਾਹੀਆ। ਮੂਸਾ ਫਿਰੇ ਨਵੂਹਾ, ਸਦੀ ਵੀਹਵੀਂ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ। ਸਦੀ ਚੌਧਰੀਂ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਇਕਕੋ ਦੇ ਨਾਲ ਮਤਾ, ਜੋ ਮਤ ਮਤਾਂਦਰ ਢੇਰਾ ਢਾਹੀਆ। ਝਾਵੁ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾ ਦਿਸੇ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰੇ ਅਗਮੀ ਸਤਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਖੇਲ ਆਪ ਵਰਖਾਈਆ।

ਕਲਿਜੁਗ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਹੋ ਗਿਆ ਇਸਾਰਾ, ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਦਿਤਾ ਵੱਡਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਔਹ ਵੇਰਵ ਤੇਰਾ ਕਿਨਾਰਾ, ਨਈਆ ਢੋਲੇ ਥਾਉੰ ਥਾਈਆ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰਨਥ ਸਾਹਿਬ

ਲਿਖਦਾ ਦੁਬਾਰਾ, ਇਕ ਕਨਾ ਵਿਚਕਾਰ ਦੇਣਾ ਲਗਾਈਆ। ਓਸ ਨੇ ਲੇਖਾ ਸੁਕਕਾ ਵਰਖਾ ਦੇਣਾ ਚਾਰ ਯਾਰਾ, ਸੁਹਮਮਦ ਦੀ ਸਫਾ ਦਾ ਤਲਟਾਈਆ। ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਸੁਡੇ ਸੂਹ੍ਹ ਦੇ ਭਾਰਾ, ਸਿਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਮਿਟੇ ਅੰਥ ਅਨਧਿਆਰਾ, ਲੋਕਮਾਤ ਰਹਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਫੇਰ ਉਸ ਦਾ ਰੂਪ ਹੋਣਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ, ਤਤਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਖੇਲ ਖਲਾਈਆ। ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦੀ ਹੋਏ ਜੋਤ ਜੋਤ ਦੀ ਧਾਰਾ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਇਕ ਕੋ ਹੁਕਮ ਦੇਵੇ ਸਚਵੀ ਸਰਕਾਰਾ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾ ਆਪ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰਘ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸਂਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ।

ਕਲਿਜੁਗ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਰਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰ ਕਲਗੀਧਰ, ਜਗਦੀਸ਼ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਾ ਵਡਧਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਕੋਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਵਰ, ਮੇਰੀ ਝੋਲੀ ਦੇਣੀ ਭਰਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਕੂੰਡੀ ਤੁਰਖੜਨੀ ਜੜ੍ਹ, ਲੋਕਮਾਤ ਰਹਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਮੈਂ ਕੂੰਡ ਕੁਡਿਆਰ ਦੀ ਅਗਨੀ ਜਾਵਾਂ ਸੜ, ਹਵਨ ਸਚ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਸੀਸ ਰਹੇ ਨਾ ਧੜ, ਤਨ ਵਜੂਦ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਮੈਂ ਜ਼ਰੂਰ ਓਸ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਵੇਰਖਣਾ ਘਰ, ਜਿਸ ਘਰ ਵਿਚਾਂ ਗੋਬਿੰਦ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਕੀ ਤਹ ਰੂਪ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਕੀ ਕਰਤਾ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਕੀ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਸਚਵਾ ਧਾਰ, ਧਰਾਨਾ ਸਭ ਦੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰਘ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਦਾ ਖੁਲਾਈਆ।

ਕਲਿਜੁਗ ਕਹੇ ਮੈਂ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਚਰਨ ਦਵਾਰੇ ਪੁਜ਼ਾ, ਮਾਛੂਵਾੜਾ ਸੇਜ ਸੁਹਾਈਆ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਰਕਖ ਕੇ ਗੁਜ਼ਾ, ਦੂਰੋਂ ਸੀਸ ਦਿਤਾ ਨਿਵਾਈਆ। ਨਾਲੇ ਆਪਣਾ ਨੈਣ ਕਰ ਕੇ ਊਂਧਾ, ਅਕਰਖ ਲੜ ਸ਼ਰਮਾਈਆ। ਝਣੂ ਗੋਬਿੰਦ ਹਸ਼ਸ ਕੇ ਕਿਹਾ ਆਹ ਵੇਰਖ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਵੱਡ ਕੇ ਕੂੰਦਾ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਰੂਹ ਬੁਤ ਬੁਤ ਰੂਹ ਦਾ, ਰੂਹ ਬੁਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨੂਰ ਜੋਤ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮਾਈਆ। ਏਹੋ ਲਰਖਣ ਏਹੋ ਲਚਣ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ, ਜੋ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰਘ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ।

ਕਲਿਜੁਗ ਕਹੇ ਮੈਂ ਅਕਰਖਾਂ ਝਣੂ ਲੜਾਂ ਮੀਚ, ਹਤਥ ਸਿਰ ਤੱਤੇ ਟਿਕਾਈਆ। ਮੈਂ ਗਾਯਾ ਗੋਬਿੰਦ ਮਾਹੀ ਦਾ ਗੀਤ, ਗੋਬਿੰਦ ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਤੂੰ ਦੱਸਾ ਤੈਨੂੰ ਮਨਦਰ ਚੰਗਾ ਕਿ ਮਸੀਤ, ਕਿ ਕਾਅਬਿਆਂ ਖੁਸ਼ੀ ਬਣਾਈਆ। ਊੱਚ ਚੰਗਾ ਕਿ ਨੀਚ, ਸ਼ਤਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸ਼੍ਰੂਦ ਵੈਸ਼ ਕਿਸ ਨੂੰ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ। ਝਣੂ ਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਲਿਜੁਗ ਐਸ ਧਰਨੀ ਨੂੰ ਕਹੋ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੀ ਕਰੇ ਤਸਦੀਕ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਦੇਵੇ ਪਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਰੀਕਾ ਤੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਰੀਕ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਦਿਤਾ ਬਣਾਈਆ। ਮੈਂ ਤੈਗੁਣ ਤੋਂ ਅਤੀਤ, ਤੈਭਵਣ ਦਾ ਮਾਲਕ ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਰਿਹਾ ਰਿਵਿਲਾਈਆ। ਮੈਂ ਵਸ਼ਸਧਾ ਬੇਸ਼ਕ ਪੰਜਾਂ ਤਤਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਠੀਕ, ਪਰ ਠਾਕਰ ਦਾ ਰੂਪ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇਕ ਕੋ ਨੂਰ ਬੈਠਾ ਬਣਾਈਆ। ਮੈਂ ਸਭ ਨੂੰ ਵੇਰਖਾਂ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਹਸਤ ਕੀਟ ਇਕ ਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਆਹ ਲੈ ਹੋਰ ਤੈਨੂੰ ਦੱਸਾਂ ਹੁਕਮ ਇਕ ਅਨਡੀਠ, ਕੀ ਅਨਡਿਠੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ ਮੈਨੂੰ ਮਾਛੂਵਾੜੇ ਕਰ ਰਿਹਾ ਬਖ਼ਥੀਸ਼, ਰੈਹਮਤ ਮੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰਘ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਧੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਦਾ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ।

ਕਲਿਜੁਗ ਕਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਪਾਵੇ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ, ਕੁਛ ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਵਰਖਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਹਾ ਉਹ ਕੁਝਧਾ ਉਹ ਕਿਸੇ ਕਂਡੇ ਨਾ ਜਾਵੇ ਤੋਲੀ, ਅਤੁਲਲ ਰਿਹਾ ਵਰਤਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਸੁਰਤ ਰਹੇ ਨਾ ਭੋਲੀ, ਭੋਲਿਆ ਦਿਆਂ ਸਮਯਾਈਆ। ਜਿਸ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਦੀ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਟੀ ਦੀ ਦ੃ਢ਼ਟੀ ਅੱਤਰ ਨਿਰਾਂਤਰ ਆਤਮ ਗੋਲੀ, ਸੇਵਾ ਵਿਚਚ ਸੇਵਕ ਸਾਰੇ ਝਾਫ਼ ਲਾਂਘਾਈਆ। ਓਸ ਦੀ ਅੱਤ ਸਮਯਨ ਲੈ ਬੋਲੀ, ਕੀ ਢੋਲਾ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਦੀਨ ਦੁਨਿਆਂ ਦੇ ਮਜ਼ਹਬ ਦੀ ਚੁਕਾਉਣੀ ਰੌਲੀ, ਰੌਲਾ ਨਾਮ ਕਲਮਾ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਸਭ ਨੂੰ ਅਮ੃ਤ ਆਤਮ ਦੀ ਦੇਵੇ ਪੌਲੀ, ਧੁਰ ਦਾ ਰਸ ਇਕ ਚਰਖਾਈਆ। ਇਕ ਰਖੇਲ ਵੇਰਖਣਾ ਵਰਤਣਾ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ, ਮੇਰੇ ਫਈਏ ਤੋਂ ਬਾਦ ਕੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਭੁਗਤਾਈਆ। ਨਾਲੇ ਆਸ਼ਾ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਧੌਲੀ, ਜੋ ਧਰਮ ਦਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਜੁਸ਼ਾ ਵੇਰਖ ਮੇਰੇ ਫਰਕਦੇ ਵੇਰਖ ਡੌਲੀ, ਜੋ ਦੋ ਜਹਾਨ ਰਹੇ ਡਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਰੰਗ ਆਪ ਵਰਖਾਈਆ।

ਕਲਿਜੁਗ ਕਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਤੇਰਾ ਕੀ ਰੂਪ ਹੋਵੇਗਾ ਬਲਕਾਰ, ਬਲਧਾਰੀ ਦੇ ਜਣਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਹਾ ਕਲਿਜੁਗ ਪਹਲੋਂ ਮੇਰੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨੂੰ ਕਰ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ, ਨਿਉੱ ਨਿਉੱ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਫੇਰ ਆ ਮੇਰੀ ਖਣਡੇ ਦੀ ਥਲਲੇ ਧਾਰ, ਖਣਡਾ ਰਿਵਚ ਕੇ ਉਤੇ ਦਿਆਂ ਟਿਕਾਈਆ। ਫੇਰ ਕਹੀਂ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਧਾਰ, ਬਿਨਾ ਗੋਬਿੰਦ ਤੋਂ ਧਰਾਨਾ ਸਚ ਨਾ ਕੋਈ ਕਮਾਈਆ। ਫੇਰ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਹੋਰ ਦਿਆਂ ਅਖ਼ਤਾਰ, ਸੁਰਖਤਾਰਨਾਮਾ ਨਵਾਂ ਦਿਆਂ ਲਿਰਖਾਈਆ। ਤੂੰ ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਫਿਰੀਂ ਗਲੀ ਬਜ਼ਾਰ, ਕੂੰਚੇ ਕਾਧਾ ਵਾਲੇ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਕਾਧਾ ਮਨਦਰ ਅੰਦਰ ਕਰਾਈ ਵਿਭਚਾਰ, ਆਪਣਾ ਬਲ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਫੇਰ ਛੇਤੀ ਦੇਵਾਂ ਨਿਵਾਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਰਹਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਪਰ ਧਾਦ ਰਖਵੀਂ ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਏ ਸ਼ਬਦ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਧਾਰ, ਪੱਧਾਂ ਤਤਾਂ ਤਤਾਂ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। ਨੌਂ ਖਣਡ ਪ੃ਥਮੀ ਸੱਤਾਂ ਦੀਪਾਂ ਕਰਾਂਗਾ ਖ਼ਵਾਬਦਾਰ, ਬੇਖਬਰਾਂ ਇਕਕੋ ਹੁਕਮ ਜਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਿਆਂ ਸਮਯਾਈਆ।

ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਹਾ ਕਲਿਜੁਗ ਆਹ ਮੇਰਾ ਕਨਾ ਵੇਰਖ ਲੈ ਵਿਚਚ ਕਾਧਨਾਤ, ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੇਣਾ ਸਮਯਾਈਆ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਤੇਰੀ ਅੱਤ ਆਈ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸੁਹਮਮਦ ਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਸਦੀ ਬੈਠੇ ਆਪਣਾ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਸੂਸਾ ਵੇਰਖੇ ਮਾਰ ਝਾਤ, ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ। ਓਸ ਵੇਲੇ ਕੋਈ ਆਤਮ ਦਾ ਦੇਵੇ ਨਾ ਸਾਥ, ਪਰਮਾਤਮ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਰੰਗਾਈਆ। ਅੰਦਰਾਂ ਨਿਝਾਰ ਝਿਅਰਨੇ ਵਿਚਚੋਂ ਬੁੰਦ ਨਾ ਮਿਲੇ ਸ਼ਵਾਂਤ, ਬਾਹਰਾਂ ਪੀ ਪੀ ਕੇ ਆਪਣਾ ਫਿਡ ਭਰਾਈਆ। ਅੱਤਨਾ ਨਿਕਲਾ ਕਮਲਾਪਾਤ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਨਾ ਕੋਈ ਟਿਕਾਈਆ। ਓਸ ਵੇਲੇ ਲੇਖਾ ਹੋਣਾ ਓਸ ਸਾਹਿਬ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਜੋ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਮਣਡਲ ਮੰਡਪ ਪਾਉਣੀ ਰਾਸ, ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਧਾਰ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਉਸ ਦਾ ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਤ ਪਾਤ, ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੱਡਾਈਆ। ਓਸ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ ਸ਼ੱਕਰਾ ਉਠ ਖਲੋ ਉਤੋਂ ਕੈਲਾਸ, ਕਲਾ ਆਪਣੀ ਲੈ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਉਹ ਬੜ੍ਹੇ ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ ਲੈ ਵਾਚ, ਪਰਦਾ ਪਰਦਿਆਂ ਵਿਚਚੋਂ ਖੁਲਾਈਆ। ਵਿਣੂੰ ਤੂੰ ਕੇਹੜੀ ਦਿਨਦਾ ਦਾਤ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਭਜ ਆਪਣਾ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਫੇਰ ਹੁਕਮ ਸੁਣ ਓਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਸਾਖਾਤ, ਜੋ ਸਾਖਾਤ ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਵਰਤਾਈਆ। ਜੋਤੀ

जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दा लेखा दए
लिखाईआ ।

धरनी कहे हाए एह किहो जिहा वेला आउणा वक्त, प्रभू की तेरी बेपरवाहीआ । की
सारी दुनियां सृष्टी तैनूं भुल्ल जावे जगत, जागरत जोत बिन वरन गोत ना कोई रुशनाईआ ।
कोटां विच्चों कोई दिसे तेरा भगत, भगवान तेरा दरस कोई ना पाईआ । उह किसे लेखे
लगेगी बूँद रकत, जनणी कुकर्ख कवण वडयाईआ । झट्ट कलिजुग ने किहा उह धरनीए
मेरी गोबिन्द नाल शर्त, ओन मेरी शरअ दिती बणाईआ । ओस मैनूं प्यार दिता दिलासा
दिता जिथे मेरे बच्चे नीहां उत्ते आए फर्श, एस फर्श उत्ते फैसला तेरे हत्थ रखाईआ । जोती
जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दा परदा परदिआं विच्चों
उठाईआ ।

धरनी कहे मैं रोवां नाले हस्सां, बिन नैणां नीर वहाईआ । मैं किस नूं हाल दस्सां,
किस नूं दिआं सुणाईआ । किस दी चरनी ढट्ठा, कवण लए उठाईआ । मैं फिरदी मन्दर
मट्ठां, मस्जिदां पन्ध मुकाईआ । शिवदवालिआं कह कह आपणी खुल्हीआं कीतीआं लिटां, मेंढी
लई खुल्हाईआ । मैं किस दे दवारे विका, जो मेरी कीमत लए पाईआ । मेरा लेखा लहणा
देणा निकका, निकयों वड्हा कवण मेरा लेखा आपणे हत्थ रखाईआ । मैं चौहन्दी जे कलिजुग
कूड़ कुड़िआरे दा बदल जाए सिकका, बेशक भावें सिककम तों शुरु होवे लङ्डाईआ । मेरी
एहो अन्तम ,इच्छा, निरइछत पूरी देणी कराईआ । पुरख अकाल दीन दयाल तेरा आदि जुगादि
इकको विशा, विशेष तेरा भेव कोई ना पाईआ । तूं मैनूं कोझी कमली नूं आपणे धुर दे
प्यार दी पा दे भिछा, भिछ्छक हो के झोली डाहीआ । मैं चौहन्दी सारी दृष्टी उत्ते सृष्टी
उत्ते नानक दे अगम्म नाम दी आत्म परमात्म दी परमात्म आत्म दी सभ दी होवे सिखा,
सिखिआ दूजी नजर कोई ना आईआ । जेहडा आदि तों विष्ण ब्रह्मे शिव नूं लिख के
दिता, चार जुग ओसे दा ढोला गाईआ । तूं अपरंपर स्वामी पिता, पतिपरमेश्वर तेरे हत्थ
वडयाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा साचा वर, सच
तेरी सरनाईआ ।

पुरख अकाल कहे मैं गहर गम्भीरा, गवर इक्क अखवाईआ । मेरा ना कोई तन वजूद
सरीरा, रूप रंग रेख ना कोई रखाईआ । ना कोई खुशी गम्भी दिलगीरा, चिन्ता चिरवा ना
कोई जणाईआ । मैं जुग जुग सभ नूं देवणहारा धीरा, धीरज आपणे विच्चों प्रगटाईआ । पर
इकक बचन धरनीए याद रकर्ख लै, जिस वेले रविदास गंगा विच्च दिता सी कसीरा, उस
दी कौड़ी धुर दे लेखे पाईआ । नाले हस्स के किहा भगतां दा आप चुकांगा बीड़ा, अन्तम
कलिजुग आपणे कंध उठाईआ । बेशक दीन दुनी दा मार्ग होवे भीड़ा, औरवी घाटी ना
कोई चढ़ाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि,
सच दा खेल खेल नाल बणाईआ ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਤੱਤੇ ਖੇਲ ਅਨੱਤ, ਨੌਂ ਖਣਡ ਸੱਤ ਦੀਪ ਵਕਰਵ ਵਕਰਵ ਵਜੜੀ ਵਧਾਈਆ। ਸਚਿਵ ਦਸ਼ਸ ਮੇਰੇ ਭਗਵਨਤ, ਕੀ ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਅਨੇਕ ਮਾਰਗ ਦਸ਼ਸੇ ਕੇ ਗਏ ਤੇਰੇ ਸਨਤ, ਸੂਫੀ ਸਿਪਤਾਂ ਵਿਚਿਵ ਸਾਲਾਹੀਆ। ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰਾਂ ਗੁੜਾਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਲਮੇ ਦੀ ਬਣਾਈ ਬਣਤ, ਕਾਗਜ ਕਲਮ ਛਾਹੀ ਨਾਲ ਲਿਖਾਈਆ। ਪਰ ਫੇਰ ਵੀ ਕਧੋਂ ਨਹੀਂ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੁੰਦੇ ਤੇਰੇ ਜੀਵ ਜਾਂਤ, ਨਿਰਮਲ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। ਕਧੋਂ ਨਹੀਂ ਗੜ੍ਹ ਟੁਢੁਣਾ ਹਉਮੇ ਹੁੰਗਤ, ਹੱਕ ਬੜ੍ਹ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਾਈਆ। ਸਚਿਵ ਦਸ਼ਸ, ਤੁਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਇਕਕ, ਸਰਬ ਵਿਆਪਕ ਤੇਰੀ ਆਤਮਾ ਇਕਕ, ਤੇਰਾ ਪੱਧਾਂ ਤਤਾਂ ਵਾਲਾ ਦਿਤਾ ਹੋਯਾ ਸਰੀਰ ਇਕਕ, ਕਧੋਂ ਨਾ ਤੇਰਾ ਇਕਕੋ ਨਾਮ ਜਪ ਕੇ ਸਾਰੇ ਝਾਵੁ ਲੰਘਾਈਆ। ਮੈਂ ਚੌਹਨਦਾ ਮੇਰੇ ਤੱਤੇ ਮਾਨਸ ਮਾਨੁਸ ਮਨੁਰਖ ਤੇਰੇ ਪਾਰ ਵਿਚਿਵ ਜਾਣ ਟਿਕ, ਟਿਕਕੀ ਤੇਰੀ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਰਖਾਕ ਰਮਾਈਆ। ਝਾਵੁ ਕਲਿਜੁਗ ਨੂੰ ਆ ਗੈਈ ਨਿਚ਼, ਛਿਕ ਮਾਰ ਕੇ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਨੀ ਧਰਨੀਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਿਰ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਕੂੜ ਕੁਡਿਆਰ ਦੀ ਕਰਨੀ ਵਿਚਿਵ ਨਾ ਗੈਈ ਵਿਕ, ਓਨ੍ਹਾਂ ਚਿਰ ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਤੇਰੇ ਤੱਤੇ ਨਾ ਕੋਈ ਬਦਲਾਈਆ। ਤਹ ਤੇ ਘੜੀ ਨਾਮ ਜਪਦੇ ਤੇ ਮੈਂ ਅਠ੍ਠੇ ਪਹਿਰ ਤੱਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮਾਰਦਾ ਰੈਹਾਂਦਾ ਰਿਖਿਚਵ, ਰਿਖਿਚਵ ਰਿਖਿਚਵ ਕੇ ਆਪਣੇ ਕਾਧਾ ਮਨਦਰ ਵਿਚਵਾਂ ਬਾਹਰ ਕਛੁਆਈਆ। ਓਸ ਸਭਾ ਵਿਚਿਵ ਜਾਂਦਾ ਜਿਥੇ ਰਸ ਰਸਨਾ ਦਾ ਮਿਲਦਾ ਮਿਠ, ਆਤਮ ਰਸ ਦੀ ਲੋੜ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਨਾਲੇ ਸਭ ਦੀ ਠਕਾਰਦਾ ਪਿਠ, ਕਲਿਜੁਗ ਜੀਵੇ ਸੂਰਮਿਓ ਬਹਾਦਰੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰਾਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ। ਹੁਣ ਕੇਖਵੀਂ ਕੀ ਲੋਹਡਾ ਪੈਣਾ ਵਿਚਿਵ ਮੁਲਾਂ ਸ਼ੇਖਾ, ਮੁਹਮਦ ਦਾ ਮਕਬਰਾ ਚਾਰ ਧਾਰ ਰੋ ਰੋ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਤੇਰੇ ਤੱਤੇ ਚੌਧਰੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਓਸ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ ਠੇਕਾ, ਅਗੇ ਪਛੇਦਾਰੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਇਕਕੋ ਹੁਕਮ ਫਿਰਨਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਜੋ ਸ਼ਬਦ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦਾ ਗੋਬਿੰਦ ਬੇਟਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਨ੍ਮੇ ਕੋਈ ਨਾ ਮਾਈਆ। ਜੋ ਹਰ, ਘਟ ਅੰਦਰ ਲੇਟਾ, ਸੁਖ ਆਸਣ ਬਹਿ ਕੇ ਆਤਮ ਸੇਜ ਸੁਹਾਈਆ। ਤਹ ਇਕਕੋ ਏਕਕਾਰ ਸਚਿਵੀ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਬਣਨਾ ਨੇਤਾ, ਜਿਸ ਨਿੜ ਨੇਤਰ ਭਗਤਾਂ ਦੇਣੇ ਰਖੁਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਭੇਵ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਜੇ ਵੰਡ ਹੋ ਜਾਏ ਦੂਰ, ਹਿੱਸਾ ਜਗਤ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਮੈਂ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੈਗਗਬਰਾਂ ਗੁੜਾਂ ਦੀ ਹੋਵਾਂ ਮਸ਼ਕੂਰ, ਨਿਵ ਨਿਵ ਲਾਗਾਂ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਚਰਖਣਡ ਵਿਚਿਵ ਇਕਕੋ ਨੂਰ ਏਸੇ ਤਰਾਂ ਲੋਕਮਾਤ ਇਕਕੋ ਰੂਪ ਸੂਣਟੀ ਦਿਤ ਬਣਾਈਆ। ਇਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮ ਦੇ ਬੇਡੇ ਤੇ ਸਭ ਦਾ ਇਕਠਾ ਬਹੇ ਪੂਰ, ਦੂਜੀ ਬੇਡੀ ਨਾ ਕੋਈ ਚਲਾਈਆ। ਜੋ ਸਭ ਦੀ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਕਰੇ ਪੂਰ, ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਇਕਕੋ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਸਤਿਗੁਰੂ ਲਤ ਮਨਾਈਆ। ਜੋ ਨਾ ਨੇਡੇ ਨਾ ਦੂਰ, ਘਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਰਖਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਬੇਸ਼ਕ ਮੇਰੀ ਵੰਡ ਬਹੁ ਵੰਡੀ, ਹਿੱਸੇ ਜਗਤ ਵਾਲੇ ਪਾਈਆ। ਛੋਟੀ ਛੋਟੀ ਚਲੀ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੀ ਡਣਡੀ, ਡਣਡਾਵਤ ਇਕੇ ਨੂੰ ਕਰ ਕੇ ਝਾਵੁ ਲੰਘਾਈਆ। ਅਨੱਤਮ ਕਲਿਜੁਗ ਲੇਖਾ ਆਯਾ ਕਨਢੀ, ਮੇਰੇ ਤੱਤੇ ਰਹਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਮੈਂ ਇਕਕੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੋਂ ਮਂਗ ਮੰਗੀ, ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਸੂਰਬੀਰ ਧੋਧਾ ਇਕਕੋ ਸ਼ਬਦ ਹੋਵੇ ਮੁਹਾਂਗੀ, ਗੋਬਿੰਦ ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜੋ ਅਨੱਤ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਮੁਕਾਏ ਸਰਬ ਵਰਮਣੀ, ਬੜਾਣਡਾਂ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਮੁਗਤਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਮਹਿਬੂਬ ਮੇਹਰਵਾਨ ਅਨੱਤਮ ਮੈਨੂੰ ਲਾਵੇ ਅੰਗੀ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਛਾਤੀ

ਹੋਵੇ ਠੰਡੀ, ਹਰਿਜਨ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਰਖ ਭਗਤ ਸਨਤ ਸੂਫੀ ਸਭ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ
ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਂਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ,
ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਣ੍ਠੁੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ
ਨਿਰਗੁਣ ਖੇਲ ਖੇਲੇ ਬਹੁਰੰਗੀ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ
ਵਰਤਾਈਆ।

